

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

1. ČÍSLO / XVII. ROČNÍK

10 Kč • 0,44 € / 13,25 Sk

4. LEDNA 2009

Z obsahu:

Církev je Kristovo tělo

Katecheze Benedikta XVI.
při generální audienci
10. prosince 2008
- strana 2 -

Poselství pro 21. století

Humanae vitae: Objevit,
jak drahocenné je dítě
- strana 4 -

Paměť lidského plodu

- strana 5 -

Pán Ježíš o svých kněžích

Mystické vtělení
- strana 6 -

Jméno našeho Pána Ježíše

Antonio Borelli
- strana 7 -

Vánoce podle dvou filozofů

- strana 7 -

Mariánský papež

Franco Carelio
- strana 8 -

Maria, Matka Církve

Pater Andreas
- strana 9 -

Blahoslavená

Anděla z Foligna
- strana 10 -

Znauky svatého Pavla jsme v katechezi minulou středu poznali dvě věci. Tou první je poznatek, že naše lidské dějiny jsou od počátku zamořeny zneužitím lidské svobody, která se snaží emancipovat z Boží vůle, a tak se dostává do rozporu s pravdou a v důsledku toho deformuje naše lidské skutečnosti. Překrucuje především základní vztahy: vztah k Bohu, vztah mezi mužem a ženou, vztah člověka k zemi. Řekli jsme, že toto zamoření našich dějin se šíří po celé jejich struktuře a tato zděděná vada se postupně rozšířila a nyní je patrná všude. To je první záležitost. Druhá je tato: Od svatého Pavla jsme se naučili, že existuje nový začátek v dějinách a dějiny v Ježíši Kristu, v tom, který je člověk a Bůh. S Ježíšem, který přichází od Boha, začínají nové dějiny, které utváří jeho Ano Otci, založené tedy nikoliv na pýše a na falešné emancipaci, nýbrž na lásce a pravdě.

Vstup do nového života

Ale nyní si položme otázku: Jak můžeme my vstoupit do tohoto nového začátku, do těchto nových dějin? Jak dospějí tyto nové dějiny ke mně? S našimi prvními zamořenými dějinami jsme nevyhnutelně spjati svým biologickým původem, všichni patříme k jednomu tělu lidstva. Ale jak se uskutečňuje nové společenství s Ježíšem, nové zrození pro vstup a účast v novém lidství? Jak vstoupí Ježíš do mého života, do mého bytí? Základní odpověď svatého Pavla a celého Nového zákona je: přichází skrze dílo Ducha Svatého. Jestliže první dějiny začínají, tak říkajíc, biologii, druhé začínají v Duchu Svatém, v Duchu zmrtyvýchvstalého Krista. Tento Duch stvořil o Letnicích nové lidstvo, nové společenství, Církev, Kristovo tělo.

Musíme však být ještě konkrétnější: Jak se může tento Kristův Duch – Duch Svatý – stát mým? Odpověď zní, že se tak

děje trojím způsobem, přičemž jeden je intimně spjat s druhým. První je tento: Duch Kristův tluč na dveře mého srdce, vnitřně se mě dotýká. Ale protože nové lidstvo musí být pravé tělo, protože Duch nás musí sjednotit a vytvořit reálné společenství, protože charakteristické pro nový začátek je překonat rozdělení a shromáždit rozptýlené, používá tento Duch dvě viditelné složky: slovo hlásání a svátosti, zvláště křest a Eucharistii. V listě Římanům svatý Pavel říká: *Jestliže ústy vyznáváš, že Ježíš je Pán, a v srdci věříš, že ho Bůh vzkřísil z mrtvých, budeš spasen* (10,9), tzn. vstoupíš do nových dějin, do dějin života a nikoliv smrti. Svatý Pavel pak pokračuje: *Jak ho však mohou vzývat, když v něho neuvěři-*

li? A jak v něj mohou uvěřit, když o něm ještě neslyšeli? Jak však o něm mohou uslyšet bez hlasatele? A jak mohou hlásat, jestliže nebyli poslání? (Řím 10,14–15). V dalším úseku ještě říká: *Víra je tedy z kázání* (Řím 10,17). Víra není plodem našeho myšlení, naší reflexe, je to něco nového, co nemůžeme vynalézt, nýbrž jen přijmout jako dar, jako novost, kterou vytvořil Bůh. A víra nepřichází z četby, nýbrž z naslouchání. Není věci pouze vnitřní, nýbrž je to vztah k Někomu. Předpokládá setkání s hlásáním, předpokládá existenci někoho jiného, kdo zvěstuje a vytváří společenství.

A konečně hlásání: ten, kdo hlásá, nemluví sám od sebe, nýbrž je poslán. Je součástí misij-

ní struktury, která začíná Ježíšem Kristem, kterého poslal Otec, a která přechází na apoštoly – slovo „apoštolové“ znamená „poslání“ – a pokračuje ve službě, v misiích předaných apoštoly. Nová struktura dějin se projevuje v těchto strukturách misí, v některých nakonec slyšíme mluvit samotného Boha, jeho osobní Slovo, Syna, který s námi rozmlouvá a dospívá až k nám. Slovo se stalo tělem, Ježíšem, aby reálně vytvořilo nové lidstvo. Proto se slovo zvěstování stává svátostí ve křtu, ve zrození z vody a z Ducha Svatého, jak říká svatý Jan. V šesté kapitole listu Římanům mluví Pavel o křtu velice hluboce. Ten text jsme slyšeli. Ale snad bude užitečné ho zopakovat: *Copak nevíte, že my všichni, kteří jsme byli ponořeni v Krista Ježíše, byli jsme tím křtem ponořeni do jeho smrti? Tím křestním ponořením do jeho smrti jsme spolu s ním pohřbeni. A jako Kristus byl vzkříslen z mrtvých Otcovou slávou, tak i my teď můžeme kráčet v novém životě* (6,3–4).

Pasivní charakter křtu

V této katechezi nemohu přirozeně zacházet do podrobného vysvětlování tohoto obtížného textu. Chtěl bych jen krátce poznamenat tři věci: První: *jsme pokřtěni* je trpný rod. Nikdo nemůže pokřtít sám sebe, potřebuje k tomu druhého. Nikdo se nemůže stát křesťanem sám od sebe. Stát se křesťanem je pasivní proces. Jen někdo druhý nás může učinit křesťany. A tím „druhým“, kdo nás činí křesťany, kdo nám dává dar víry, je v první instanci společenství věřících, Církev. Od Církve přijímám víru, křest. Nemůžeme se stát křesťany, jestliže se nenecháme utvářet od tohoto společenství. Autonomní křesťanství, samoprodukt, je protiřečením samo v sobě. V první

Pokračování na str. 12

Církev je Kristovo tělo

Editorial

Noc, která spojuje odcházející a nastupující rok, budou lidé tohoto světa opět prožívat ve velké předstírané veselosti za velkého hluku a humbuku. Pestře zářící rakety, detonace a tekoucí šampaňské mají však tentokrát překrýt zdaleka ne radostný pocit z očekávání nadcházejícího období. S jakou pompou a hrdostí vstupovali do třetího tisíciletí! Ještě z něho neuplynula ani deseti- na, a prognózy dalšího rozvoje se den ze dne zhoršují a jako těžké olovené mraky neslibují nic dobrého. Vidiny nekončného hospodářského růstu se pojednou sesypaly jako domek z karet. Náhlý krach finančních ústavů se projevil jako epidemie, která je nakonec závažnější a ničivější než hurikány či tsunami. Nic hmotného se nezhroutilo, žádná přírodní ničivá síla nezasáhla, ale zhroutily se vidiny a kalkulace, zhroutila se očekávání, zhroutila se důvěra ve zlaté tele, které toho tolik slibo-

valo. Na pyšném „Titaniku“ světového hospodářství se objevují stále povážlivější trhliny a všechna pozornost se musí soustředit na to, jak předejít nejhoršímu. Velcí i malí služebníci mamonu žili v bláhové naději, že jejich bezmezná sobectví je takovou vzpruhou, že z něho nakonec mohou mít prospěch všichni. Ale obratem ruky je všechno jinak. Jestliže se příliš o ty ostatní nestarali v době, kdy bohatě shromažďovali do stodol a říkali si s uspokojením: „Hoduji, má duše, máš zásoby na mnoho let“, jak to bude vypadat nyní, když se začínají trást o svůj vlastní měsíc?

Nás však na celé záležitosti zajímá dnes především tato věc: To, co je dnes v ekonomice v krizi, to, co se hroučí, nejsou samotné systémy, nýbrž důvěra uvnitř těchto systémů. Důvěra ve zdroje zisku, důvěra v možnosti výnosu, důvěra k institucím a k partnerům.

Pokračování na str. 13

Milost a pravda

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

Viděli jsme jeho slávu, jakou má u Otce.

Chceš-li nahlédnout do nesmírných tajemství, která Duch Svatý vložil do dnešních svatých čtení, potřebuješ jeho podporu a světlo ještě více než jindy. Pros Ducha pravdy, aby tě připojil mezi ty své vyvolené, ve kterých *moudrost zapustila kořeny*, aby ti pomohl *moudře chápat věci a odhalovat jejich smysl, abys měl o něm správné poznání*.

Apoštol Jan tě dnes zavede až před sám začátek lidských dějin. Janův počátek ještě předchází onen počátek, o kterém mluví kniha Genesis. Ještě není ani nebe, ani země. Ale od věčnosti již je Bůh, jeden ve třech Osobách, z nichž jedna je Slovo, proto to Slovo je sám Bůh. Janův počátek není nástup času, ale věčný Řád nejvyšší Boží Moudrosti. Od ní a podle ní bude mít svůj počátek všechno, co skrze Slovo povstane. Je to plán Boží moci a Boží slávy, která se má projevit v Boží LÁSCE.

Rozhlédni se po všem stvoření, kam jen může dohlédnout lidské poznání, a zvaž, co je moudřejší: zda pokladat svět, do kterého jsi i ty postaven, za dílo náhody a výsledek boje o přežití, nebo za dílo nejvyšší Moudrosti, která byla na počátku a stanovala vše dříve, než cokoli povstalo. A pokud moudře uznáš, že je to věčná Moudrost, která všemu, co je, vykazala to nejsprávnější místo, co bude pro tebe moudřejšího, než najít také své místo a v něm svůj smysl a svou pravou velikost? Jestliže je opravdu hledáš, pak hledej moudře tam, kde je opravdu můžeš najít. Spolehni se na to, že Slovo již na počátku moudře promyslelo a samo připravilo to poslání a místo, pro které tě stvořilo.

V pokorné úctě a nejvyšším úžasu se skloň před velebným Řádem, podle kterého v nepředstavitelném prostoru a nepředstavitelném čase Vesmír poslušně, přesně a věrně oslavuje svého Tvůrce. Myslí často na to, že ty jsi uprostřed vesmíru podobně nepředstavitelně maličkou částíčkou všeho toho, co existuje. Vždyť i kdybys mohl sám obsáhnout všechno vědění o nesmírném díle, které skrze Slovo povstalo, všechno toto vědění by nesvědčilo o velikosti tvé, nýbrž o velikosti Slova, skrze něž povstalo všechno, co povstalo. Co jiného by bylo tvé vědění, než nedokonalé a více než neúplné nahlédnutí do Projektu, který věčná Moudrost stanovila na počátku a ke které-

mu ty sám nejsi schopen při vši své moudrosti přidat ani čárku?

Nebo snad chceš najít u sebe něco, co není od Něho a co je jen od tebe? Je vůbec něco tak doopravdy ryze tvého? To jediné, co je opravdu jen z tebe, je tvoje neuvěřitelně smělá troufalost, kdykoliv sám od sebe odmítáš moudrost Slova, nerespektuješ Řád a dáváš místo něho přednost sám sobě, když si dovoluješ *nepřijímat Slovo*, ačkoliv jsi sám povstal jen a jen *skrze Ně*, a když k tobě přichází, *přichází do vlastního*. Pokud se s pomocí Ducha Svatého domyslet, jak velké deformace pravdy a spravedlnosti je schopná tvoje vůle při každém i sebemenším takovém odporu, jak je to hrubě urážející a nedůstojné tak vznešeného Slova, které *bylo již na počátku*.

Vadí ti, že by ses měl podrobit, máš pocit, že je to nedůstojné tvé lidské velikosti?

Koho může ponižovat Řád tak vznešený, jemuž v nejvyšší a odvčké moudrosti podřídil Otec nejen nekonečný vesmír a v něm člověka, ale i sám sebe? I osud vlastního Syna spojil nerozlučně s lidským pokolením. Ukládá mu, aby On sám zjevil lidem Otce, Boha, kterého *nikdo nikdy nespatriřil*⁽¹⁾. Ukládá svému Slovu, aby se *stalo tělem a přebývalo mezi námi*. Vidíš přece, že to není řád slepého zákona, ale Řád *milosti a pravdy*. Celý tento Boží Řád věčného Slova směřuje k jedinému cíli: všem, kdo ho přijmou, dává *moc stát se Božími dětmi*. To je konečný smysl Božího Řádu, který je právě proto posvěcen nejvyšší poslušností Slova, poslušností *až k smrti, a to smrti na kříži*⁽²⁾.

Uč se proto přijímat Slovo a jeho Řád s nejvyšší úctou a pokorným úžasem jako jediný směrdatný pramen veškeré milosti a pravdy. S radostí mu podrob své soudy a svou vůli. Taková poslušnost tě nevrhá do otroctví, nýbrž právě naopak, pozvedá tě k nejvznešenějšímu bratrství se samotným Božím Synem. *K tomu si tě vyvolil ještě před stvořením světa, abys byl před ním svatý a neposkrvnený v lásce, abys byl přijat za jeho dítě*. Přijmi jeho Řád spolu s Ním a už si nedovol ani v nejmenším pochybovat o jeho pravdě, nýbrž naopak, pochybovat musíš o všech svých soudech a o všech svých vlastních jistotách, pokud nejsou bezpečně opřeny o *milost a pravdu*.

Za všechny poklady, které skrývá *křesťanům jeho dědictví, oslavuj Hospodina, chval svého Boha, že ti sjednal pokoj a sytí tě jadrnou pšenicí*⁽³⁾.

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ 1 Jan 4,12; ⁽²⁾ Flp 2,8; ⁽³⁾ resp. žalm 148

Liturgická čtení

1. čtení - Sir 24,1-4.12-16

Moudrost se sama chvála a slaví uprostřed svého lidu. Otvírá svá ústa ve shromáždění Nejvyššího a velebí se před jeho zástupy: Tvůrce veškerenstva mi dal rozkaz, můj stvořitel mi poručil vztyčit stan. Řekl mi: „Usaď se v Jakobovi, v Izraeli měj své dědictví!“ Před věky na počátku mě stvořil, až na věky být nepřestanu. Před ním ve svatostánku jsem konala svou službu a pak na Siónu jsem obdržela sídlo. Usadil mě v městě, které miloval jako mě, v Jeruzalémě vykonávám svou moc. V lidu plném slávy jsem zapustila kořeny, v Pánově údělu, v jeho dědictví.

2. čtení - Ef 1,3-6.15-18

Buď pochválen Bůh a Otec našeho Pána Ježíše Krista, který nás zahrnul z nebe rozmanitými duchovními dary, protože jsme spojeni s Kristem. Vždyť v něm si nás vyvolil ještě před stvořením světa, abychom byli před ním svatí a neposkrvnení; v lásce nás ze svého svobodného rozhodnutí předurčil, abychom byli přijati za jeho děti skrze Ježíše Krista. To proto, aby se vzdávala chvála jeho vznešené dobrotivosti, neboť skrze ni nás obdařil milostí pro zásluhy svého milovaného Syna. Slyšel jsem, jak věříte v Pána Ježíše a jakou lásku projevujete všem křesťanům, a proto nepřestávám za vás děkovat, když na vás vzpomínám ve svých modlitbách, aby vám Bůh našeho Pána Ježíše Krista, Otec slávy, udělil dar moudře věci chápat a jejich smysl odhalovat, takže budete moci mít o něm správné poznání. On ať osvíti vaše srdce, abyste pochopili, jaká je naděje těch, které povolal, jaké poklady slávy skrývá křesťanům jeho dědictví.

Evangelium - Jan 1,1-18

Na počátku bylo Slovo, a to Slovo bylo u Boha, a to Slovo byl Bůh. To bylo na počátku u Boha. Všechno povstalo skrze ně a bez něho nepovstalo nic, co jest. V něm byl život, a ten život byl světlem lidí. To světlo svítí v temnotě a temnota ho nepohltila. Byl člověk poslaný od Boha, jmenoval se Jan. Přišel jako svědek, aby svědčil o tom světle, aby všichni uvěřili skrze něho. On sám nebyl tím světlem, měl jen svědčit o tom světle. Bylo světlo právě, které osvěcuje každého člověka; to přicházelo na svět. Na světě bylo, a svět povstal skrze ně, ale svět ho nepoznal. Do vlastního přišel, ale vlastní ho nepřijali. Všem, kdo ho přijali, dal moc stát se Božími dětmi, těm, kdo věří v jeho jméno, kdo se zrodili ne z krve, ani z vůle těla, ani z vůle muže, ale z Boha.

A Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi. Viděli jsme jeho slávu, slávu, jakou má od Otce jednorozený Syn, plný milosti a pravdy.

Jan o něm vydával svědectví a volal: „To je ten, o kterém jsem řekl: Ten, který přijde po mně, má větší důstojnost, neboť byl dříve než já.“

Všichni jsme dostali z jeho plnosti, a to milost za milosti: Neboť Zákon byl dán skrze Mojžíše, milost a pravda přišla skrze Ježíše Krista.

Boha nikdo nikdy neviděl. Jednorozený Syn, který spočívá v náruči Otcově, ten o něm podal zprávu.

Poselství pro 21. století

Humanae vitae: Objevit, jak drahocenné je dítě

Málokterá encyklika je tak známá jako *Humanae vitae*. Většina lidí ji však zná pouze jako „encykliku o pilulkách“ a jen málokdo ji skutečně četl. Ale odsuzujících soudů je velmi mnoho...

Je nepřátelsky založena proti sexu, typicky katolická. Je to diktát „shora“: „Sklonit se, plodit“, stálo na protestních akcích „aktivních“ křesťanů, když se encyklika objevila.

Od té doby uplynulo 40 let. Fronta protestujících proti encyklice neustoupila ani o milimetr. Před několika týdny jsme mohli v jednom médiu s katolickou tradicí číst tyto věty: „Po celá stáletí byla vláda nad sexualitou také vládou nad člověkem. Musíme být rádi, že byla překonána bigotnost jedné instituce...“

Překonána – jak? Změněným sexuální chováním. Konečně bylo podle nich svrženo jeho zákazů a dobrodiní moderních antikoncepčních prostředků umožnilo nástup svobodného přístupu k sexualitě a osvobodilo ženy od strachu, že otěhotní.

Jak rychlá byla tato změna postojů, ukazuje průzkum z Al-lensbachu: S výrokem – „Nemám nic proti tomu, když mladí nesezdání lidé spolu pohlavně žijí“, souhlasilo v roce 1967 jen 24 % dotázaných. V roce 1973 to bylo již 92 % žen mladších 30 let. To je úplná revoluce.

Je možno kolo dějin obrátit zpět? Nikoliv. Ale ze zkušenosti posledních desetiletí je možno vyvodit závěr. Tak jako sexuální revoluce byla reakcí na buržoazní prudérnost 19. století, tak musí být 21. století odpovídající reakcí na dnešní hypersexualizaci.

Předpokladem ovšem je, že se jako křesťané naučíme nabízet nauku Církve k otázkám sexuality jako spásné poselství, které obohacuje život.

Není to lehké, o tom není sporu. Že diskutování na toto téma, třeba s nejlepšími argumenty, často nepřináší nic, ukazují čet-

né kritické výroky z posledních týdnů. Silné obranné tendence jsou v samotné církvi. Zde se třístit asi není smysluplné.

Ale co tedy dělat? Pokusit se mluvit s přemýšlivými lidmi, především s těmi, kteří trpí na následky tohoto chybného vývoje. Tyto následky nelze přehlédnout: všude překypující pornografie, prostituce, jejímiž nabídkami je internet přeplněný, nedůstojné vystavování ženského těla v ilustrovaných časopisech, na reklamních plakátech a tabulích, rychle se rozpadající výchovný systém a narušené mezilidské vztahy, to jsou důsledky, kterými trpí všichni.

Vést takové hovory není snadné. Je třeba varovat před zkratkovitými argumenty, před zdviženým prstem, před sebevědomým postojem, že všechno víme nejlépe. Pro většinu lidí je dnes ochrana před početím tou nejsamozřejmější věcí, která se hlásá ze všech kateder, z médií, v tisku, a dokonce i v ministerských nařízeních.

O čem je tedy třeba mluvit, chceme-li poukázat na souvis-

losti mezi ochranou před početím a mnoha stránkami nebezpečného vývoje?

Před čím se chceme chránit? Před nehodou, debaklem, katastrofami. Všechno, co souvisí s antikoncepcí, dostává tento nádech. Dítě, které by mohlo být důsledkem pohlavního aktu, dostává tento punc. Stalo se ohrožením sexuálního štěstí, kterému je třeba zabránit. Je pak možné se divit, že počet narozených rapidně poklesl a obyvatelstvo šediví?

Další důsledek antikoncepční mentality: ona mění pohled na dítě také v jiném směru. Dítě se stává *mým* projektem, musí se hodit do *mého* života. Vzniklo pokušení ovlivňovat nejen otázku, *kdy* se má dítě narodit, ale také *jaké* dítě jsem ochoten přijmout, zda chlapce nebo dívku, nositele určitých genů a vlastností při umělém oplodnění.

A je tu další důsledek konceptu antikoncepce: jde o pokušení k potratu, když antikoncepce selže, a žádný prostředek není stoprocentní.

CHYBA PŘED 40 ROKY

Kardinál Schönborn ve svém kázání v Jeruzalémě litoval postoje, který rakouští biskupové zaujali před 40 lety k encyklice Pavla VI. *Humanae vitae*. Zatímco bývalý světicí biskup ve Vídni Krätzel ho za to kritizoval, apoštolský nuncius v Rakousku arcibiskup Edmond Farhat se plně postavil za vídeňského kardinála. Pokládá jeho slova za Boží milost. Kardinál nikoho neurazil a jen připomněl neporušenou nauku Církve. „Je to smutné a je to i vina katolické církve, že máme dnes rodiny, které jsou bezdětné. Nikdo mě nikdy nepřesvědčí, že plod starý dvanáct týdnů není lidská bytost a je možné ji usmrtit. To, co papež hlásá, není možno brát povrchně.“

Nuncius současně požadoval pozitivní kritiku náboženství: „Jestliže muslimové věří, že Korán leží před Alláhem na stole, respektuji tuto jejich představu, ale současně požaduji respekt, abych mohl říct, že tomu nevěřím.“

Kath-net

Jsou zde i terminologické přehmaty. Vzniklo nouzové zabránění početí do 72 hodin po pohlavním styku, když vznikne strach, aby nemělo „nežádoucí následky“. Ale v tomto případě se ve skutečnosti jedná o usmrcení počatého plodu. Samotné heslo „Antikoncepce místo potratu“ je zcela zavádějící. Nikdy se nenabízelo tolik antikoncepčních preparátů jako dnes, a přitom nikdy nebylo tolik potratů jako dnes.

Aniž bychom chtěli házet antikoncepci a potraty do stejného koše, obojí má stejný duchovní kořen: člověk se chce vyšplhat na úroveň pána plození.

Ale ještě něco: Sexuální styk zbavený „ohrožení“ je ohrožen tím, že se stává banálním. Velice rychle se rovná konzumnímu zboží. Kolik to filmů nám předvádí, že pěkný večer ve dvou nebo společně dobrodružství najde své korunování ve společně strávené noci.

V jednom časopisu pro mladé čteme: „Sex bez citů neexistuje. Ani sex na jednu noc. Přirozeně, pěkný může být i sex, který je omezen na jednu noc.“ Co je z takovéto věty možno vyčíst? Při sexuálním styku se jedná také o pocity, o sympatii. Ale to je, jak mnozí vědí z vlastní zkušenosti, málo. Pocity mohou vzplanout, ale jsou velice pomíjivé a mizí... Sexuálním stykem vyjadřujeme něco mnohem hlubšího. Jde o lásku. Pociť být zamilován, cítit se k někomu neodolatelně přitahován mohou být krásné zážitky, ale láska je něco mnohem více.

V podstatě to ví i mladý člověk, dosud nezasažený duchem doby. Při mnoha seminářích jsme to od nich slyšeli: Když s někým spím, musí to být někdo, kdo mě bere se vším všudy takového, jaký jsem. Musí mi být věrný... To všechno jsou důležité aspekty lásky.

Vzájemné sebeodevzdání a sjednocení. Kde tento postoj chybí, strádá člověk ztroskotáním. Nena O’Neillová, kte-

rá dlouho praktikovala střídání partnerů, nakonec řekla: „Sexuální věrnost nelze odbýt jako pouhou životní formu při uzavření manželství nebo jako nějaký mravní nebo náboženský postulat. Ona odpovídá nejhlubším lidským tužbám, je založena na hledání citového bezpečí. Nevěrnost vytváří situaci, která ohrožuje naši citovou stabilitu.“

Láska nikdy nepřestává, jak říká apoštol Pavel.

Ale ani tím ještě není řečeno o lásce všechno, protože láska je nevýslovně velká, silná, nevyčerpatelná. Je třeba uvést ještě tento aspekt: bezvýhradné přijetí, o kterém je řeč, předpokládá úplné ano k osobě partnera, takového, jaký jednou je. A to znamená říct také své ano k jeho plodnosti. Jestliže ji vyloučím, znamená to, že s partnerem manipuluji. Znamená to totéž jako říct: taková, jaká jsi od přírody, mi nevyhovuješ. A tak všechny antikoncepční prostředky manipulují se ženami, aby odpovídaly představám muže nebo společnosti o naplněné sexualitě (aby jí bylo co možná nejvíce).

Jestliže je vyloučeno plzezení, uzavírají se účastníci do rozhovoru, který je sice pro jejich vztah také důležitý, ale neodvažuje se kroku k větší lásce. Neboť požadavek „stát se jedním tělem“ u muže a ženy dosahu-

je své nejvyšší formy, když přijme podobu dítěte. Ve svém dítěti se muž a žena navzájem poznávají...

Při plzezení dítěte je jim dána možnost otevřít se nezanebatelné zkušenosti, totiž spolupracovat na největším díle, ke kterému je člověk povolán: pomáhat k existenci bytosti s lidskou duší, která je Bohem povolána k tomu, aby se jednou věčně radovala z Boží dobroty a slávy. Křesťané se vzdávají antikoncepce v hlubokém přesvědčení, že Bůh lépe než oni sami ví, co je pro ně dobré. Vyjadřují tak nikoliv, že svůj osud vkládají bezvýhradně do Božích rukou, nýbrž že chtějí ve svém životě zůstat zcela otevřeni pro Boží působení.

Na tomto místě tedy můžeme shrnout, že řeč o antikoncepci se dotýká základních otázek lidského bytí. Nauka encykliky *Humanae vitae* může být konec konců pochopitelná jen tehdy, když ji čteme na pozadí skutečnosti, že Bůh každého člověka miluje a stará se o něho. V plně hloubce chápou pak poselství encykliky především ti, kteří zakusili Boží lásku a svěřili se mu. Čistě lidská argumentace zde bude vždy narážet na své hranice.

Vision 2000 - 5/2008

Překlad -lš-

SONG KENNYHO CHESNEYE ZACHRÁNIL DĚTSKÝ ŽIVOT

Jeden mladý muž, právě ve chvíli, kdy mu jeho žena sdělila, že otěhotněla, uslyšel z rádia song zpívající o otci, který se domníval, že dítě ohrozí jeho fotbalovou kariéru, ale když se pak po roce díval na svou dceru, poznal, že v ní je „můj život, moje budoucnost, moje všechno“. Jeho žena chtěla podstoupit potrat, ale otec pod dojmem songu změnil rozhodnutí. Dnes je jejich chlapeček tím nejdůležitějším v jejich životě, a kdykoliv slyší onu píseň, vyhrknou mu slzy do očí.

MÉNĚ NEŽ 100 NOVOKNĚŽÍ V NĚMECKU

Počet kněžských svěcení poklesl v Německu poprvé pod hranici 100. Příčinou není celibát, nýbrž celkové společenské klima. Mladí muži nechťejí nastoupit povolání, které představuje celoživotní závazek. Všechna jiná povolání slibují možnost změny. Menší počet kněží vede však také k vážnému zamyšlení, jak vykonávat pastorační práci, aby Církev dostala současným nárokům.

Kath-net

Paměť lidského plodu

Prestížní lékařská revue „Metabolism“ přinesla v říjnu 2008 výsledky udivujících zjištění: chuť dítěte se formuje během jeho prenatálního vývoje jako reakce na to, co matka jí; mateřská potrava se filtruje do plodové vody, kterou je obklopen plod, a ten ochutnává její chuť i aroma. Po narození dítě vyhledává chuti, které poznalo před narozením.

Nyní víme, že plod má mnoho smyslů, tj. přijímá a reaguje na vnější stimuly, i když jeho nervový systém je ještě nezralý. Působení těchto podnětů je pro rozvoj plodu nezbytné. To nám dovoluje podporovat růst určitých populací neuronů a naopak vymazat nežádoucí a přivýknout plod na podněty, které ho čekají ve vnějším světě.

Vědecké studie věnují nyní velkou pozornost „paměti plodu“. Nemocnice „Port Royal“ v Paříži má Centrum pro studium vnímání plodu. Ukázalo se, že dítě si pamatuje zvuky, které slyšelo před narozením: rozpozná ihned po narození hlas své matky, vůni jejích šatů. Chová se jinak, když cítí vůni jiné ženy.

Jestliže strava matky je bohatá na mrkev, dítě za 5–6 měsíců dává přednost kašičkám obsahujícím mrkev.

Citlivost plodu je obzvláště významná, pokud jde o citlivost pro bolest. Již v 80. letech dokázal Sunny Anand, že názor o necitlivosti plodu na bo-

lest je velký omyl a předsudek. Citlivost plodu na bolest dokazuje přítomnost hormonů, které jsou znamením stresu a bolesti. Tuto citlivost je možno prokázat již ve 20. týdnu těhotenství.

Nezralost neuronů mozkové kůry tedy nemůže vyloučit u plodu bolest. Schopnost pociťovat bolest se vyvíjí již od čtvrtého měsíce. Výzkum vnímavosti plodu může být využit pro podporu zdraví plodu a umožňuje rozvoj nových diagnostických prostředků i léčebných metod a také poskytování cenných informací matkám.

Ve světle těchto poznatků se problematika potratů nemůže omezovat pouze na ideologické diskuse, které pokládají plod za něco jako slepé střevo matky. Nerespektovat zcela evidentní lidské rysy plodu vede k zcela mylným závěrům.

Podle L'Osservatore Romano

Překlad -lš-

HOMOSEXUÁLNÍ FAŠISMUS

Newt Gingrich, bývalý mluvčí Sněmovny reprezentantů USA, varuje v rozhovoru pro Fox News před homofašismem a sekulárním fašismem. Propagátoři těchto idejí jsou již ochotni sáhnout k násilí a zastrahování, aby prosadili své. V Kalifornii se lidové hlasování zcela jasně vyslovilo proti homosexuálním svazkům a podpořilo tradiční rodinu. Ihned došlo k protestům, které se nevyhýbaly násilí. Ti, kdo se vyslovili pro tradiční rodinu, stali se terčem vyhrožování a nátlaku. Gingrich to pokládá za velmi nebezpečné příznaky.

Kath-net

Pán Ježíš o svých kněžích

MYSTICKÉ VTĚLENÍ

Otcova láska! Tento zápal lásky, tato zář Otcovy lásky ke Slovu, tento svatý zárodek jeho plodnosti, který tvoří duši mystického vtělení, mě přitahuje, uchvacuje mě láskou a je zdrojem mých největších rozkoší zde na světě.

Je jasné, že Já jako Bůh jsem ponořen v moři bezedné a nevýslovné lásky Ducha Svatého, jsem nekonečně šťasten v této lásce, která sjednocuje a obsahuje všechnu blaženost Trojice. A je také jasné, že jako Slovo nepotřebuji větší lásky, než je Lásky věčná, Lásky nestvořená, než je Otcovo lůno, v němž se nachází veškerá blaženost.

Ale nejsem jen Bůh, druhá božská Osoba, jsem také Člověk a jako člověk toužím a potřebuji lidské něžnosti, třeba zbožštěné. Z nich žádná není nadpřirozenější než něžnost od duší, které přijímají vznešenou milost mystického vtělení, žádná není čistší, autentičtější a světlejší než něžnost od duší, ve kterých se zračí odlesk Otcovy plodnosti, která sdílí duši vůni, barvy, v jistém smyslu něco ze samotné Otcovy lásky.

Jen proto je taková láska, a to i u Marie, předmětem mého zalíbení, kvůli tomu, co v sobě obsahuje z mého Otce. I když vzhází v lidském srdci spolu se vším tím, co má v sobě lidského, je předmětem mého zalíbení, protože je impregnována něžností, čistotou a svatostí.

Já jsem láska, a přesto hledám lásku. Nemohu dát nic než lásku a celý můj život na zemi nebyl nic jiného než ustavičný úkon lásky, lásky projevované tím nejbádnivějším způsobem. A ještě nyní v záři slávy v mé lidské přirozenosti, v mém bytí Člověka-Boha jako člověk se těším a mám zalíbení v lásce, v něžnostech člověka.

Celá Trojice ve vzájemných osobních vztazích a ve vlastní

stvořitelské činnosti, která se rozlévá na všechny věci, nemůže být nic jiného než láska, jediná láska, která má v sobě příčinu i obsah. Otec je láska, Já jsem láska, Duch Svatý je láska a také Já především ve svém nejsvětějším lidství jsem láska. Narušenost člověka spočívá v tom, že se vzdaluje od této jednoty lásky.

A proto jsem chtěl zanechat na světě svou Církev, která je všechna moje láska, aby shro-

Každý biskup a každý kněz se v určitém stupni účastní na Mariině mateřství a Otcově otcovství, na nevýslovném zázraku uskutečněném z lásky, a to jedině z lásky Ducha Svatého, jehož příspěví je nevyhnutelné...

máždila duše celého světa ve svém láskyplném lůně ve spolupráci kněží, kteří tvoří a mají být jen a jen láska.

Ale nechci se vzdalovat od předmětu, kterým jsem začal, totiž lásky, která vyvěrá z mystického vtělení a kterou mají jak biskupové, tak kněží ve větší nebo alespoň menší míře.

Nepochybně tvořím s nimi bratrství, které je zcela zvláštní kvůli poutu, které nás sjednocuje v Marii, a proto, že máme jednoho Otce. Navíc v síle kněžství svěřeného a potvrzeného Duchem Svatým, přijímají kněží ve mši svaté, kde se obnovuje mé Vtělení, Umučení a Smrt, moc, aby v určitém smyslu zplodili vtělené Slovo.

Z toho důvodu a pro nesmírnou milost, kterou přijímají (při službě oltáře), mají účast na plodnosti Otce a mají v určitém smyslu mateřské právo vůči Ježíši, protože v každé mši, v každé proměněné hostii ho zpřítomňují na oltáři nejen mysticky, ale skutečně, v síle stvořitelských slov a úkonu proměnění mají v sobě plodnost Otce, skrze niž se uskutečňuje s třesením skutečný zázrak předpodstatnění.

Každý biskup a každý kněz se v určitém stupni účastní na Mariině mateřství a Otcově otcovství, na nevýslovném zázraku uskutečněném z lásky, a to jedině z lás-

ky Ducha Svatého, jehož příspěví je nevyhnutelné.

Proto každý kněz, který znovu vytváří Krista, nese v sobě zvláštní odlesk Marie, a proto ji musí věrně napodobovat, ji, která je na zemi nejvíce přetvořena ve Mne.

Nikdo nemůže v plnosti přijmout mystické vtělení do svého srdce, jestliže si neosvojil toto přetvoření. Z toho důvodu je kněz zavázán přetvořit se ve Mne, chce-li být jako Maria, chce-li Mě oblažovat něžností lásky a Mariiným božským a lidským zápalom.

Je to tajemství, které je navíc zavazuje přetvořit se ve Mne a hledat s celým srdcem dokonalost skrze svou jednotu s Marií, skrze svou nesmírnou, čís-

tou a nezrušitelnou jednotu se Slovem, skrze svou nesmírnou lásku k Otci, takže obětují sebe a obětují Mne svými čistými rukama jako Maria při představení v chrámě, jako Maria na Kalvárii, jako Maria v každém okamžiku mého života, zvláště v těch okamžicích, které jsem uvedl, protože to jsou okamžiky kněžského povznesení.

Kdyby moji biskupové a moji kněží uvažovali o těchto pravdách, které je obestírají, v záři, která dává světlo, v těchto tajemstvích, která je prostupují, jak by se rozšířila jejich duše, aby přijímali s pokorou a vděčností Boží dar!

Zárodek této nesmírné milosti mají všichni, nesou ho ve své krvi, abych tak řekl, od okamžiku, kdy přijali své svěcení, plodný dech Ducha Svatého; neboť tento dech vždy plodí a sděluje Slovo, jedinou věc, kterou Bůh může zplodit, a v Ném všechny věci. Ale tento zárodek se může rozvíjet vždy jen v síle zvláštních nezasloužených milostí, které zdarma udílí Duch Svatý.

Kněží v sobě nesou zárodek, ale rozvoj této milosti uskutečňuje jen Duch Svatý. V duši musí být určité podmínky, ale milost dosahuje své plnosti a svého účinku jen nezištným darem duši, ve které Bůh našel zalíbení.

Nicméně všichni kněží mají povinnost spolupracovat na rozvoji zárodku této milosti uložené v jejich duši pro vlastní posvěcení a pro dobro tolika duší.

Kéž by se moji kněží dali prostoupit těmito pravdami, rozjímali o nich horoucně ve svém srdci, aby byli především vděční a pak, aby jich využili a rozšířili své srdce až k přetvoření ve Mne, aby je plně uskutečnili pro zalíbení Otce a pro slávu Trojice (CC 50,213-240).

(Pokračování)

Z knihy

Conchita Cabrera de Armida:

Sacerdoti di Cristo.

Città Nuova, Řím 2008,

str. 392-395

Přeložil -lš-

ARMÉNIE

Ani dvacet let po těžkém zemětřesení na severu Arménie se mnoho rodin nemůže z provizorních obytných buněk odstěhovat do normálních obydlí. 7. prosince 1988 zde zahynulo 25 000 lidí a sta tisíce přišly o střechu nad hlavou. Bída tamního obyvatelstva je nepopsatelná, protože zemětřesení zničilo také infrastrukturu a zastavilo hospodářský rozvoj. Další pohromou pro zemi bylo, že při rozpadu SSSR bylo zavřeno mnoho továren a v zemi nejsou pracovní příležitosti. Z 3,2 mil. obyvatel patří 94 % k Arménské apoštolské církvi. Křesťanství je zde již od roku 301 státním náboženstvím. *Kath-net*

Jméno našeho Pána Ježíše

3. ledna 2008 – nez. pam. Nejsvětějšího Jména Ježíš

Během svého pozemského života nosil Mesiáš jméno Ježíš, které mu dal svatý Josef podle příkazu anděla: *Josefe, synu Davidův, neboj se přijmout k sobě Marii, svou snoubenku, protože to, co je v ní počato, je dílo Duchu Svatého. Ona porodí syna a dáš mu jméno Ježíš. On spasí svůj lid od jeho hříchů* (Mt 1,21-25).

Význam jména Ježíš je tedy spasitel. Evangelisté, Skutky apoštolů a apoštolské listy často mluví o významu jména Ježíš a také mluví o samotném „Jménu“, jak se označoval Bůh ve Starém zákoně.

Již v průběhu Ježíšova veřejného života se jeho učedníci odvolávali na jeho jméno, když uzdravovali nemocné, vyháněli zlé duchy a konali všechny druhy zázraků. *Sedmdesát dva učedníků se vrátilo a s radostí řekli: Pane, dokonce i zlí duchové se nám podrobují v tvém jménu* (Lk 10,17). *Není lidem dáno žádné jiné jméno, v němž bychom mohli dojít spásy* (Sk 4,12). Když Otec vzkřísil Ježíše a posadil ho po své pravici, *dal mu jméno, které je nade všech-*

na jiná jména (Ef 20,21). Jedná se o *nové jméno*, které je navěky spojeno s Bohem (Sk 3,12).

Toto jméno je obsaženo v oslavení Pána, zmrtvýchvstalého Ježíše, k slávě Boha Otce (Flp 2,11). *Apoštolové odešli z velerady s radostí, že směli pro to jméno trpět příkoří* (Sk 5,41). Křesťanská víra spočívá v tom, že vyznává ústy i srdcem: *Ježíš Kristus je Pán, ... každý, kdo bude vyzývat jméno Páně, bude spasen* (Řím 10,9-13).

Prvními křesťany byli ti, kteří vyznávali Ježíše jako Pána, a on měl vždy rozhodující roli v jejich životě. Ve jménu Ježíšově se křesťané scházeli, vzdávali Bohu díky v jeho jménu, chovali se tak, aby jeho jméno oslavovali, a byli ochotni pro toto jméno položit svůj život.

Jméno Ježíšovo bylo v Církvi uctíváno od samého počátku. Od XIV. století pak se datuje i jeho úcta liturgická. Velkým hlasatelem kultu Ježíšova Jména byl františkán svatý Bernardin (1380-1444) a v této jeho snaze pokračovali jeho spolubratři bl. Albert ze Sartheana (1385-1450) a Bernardin z Feltré (1439-1494). V roce 1530 schválil papež Klement VII. františkánskému řádu modlitbu breviáře ke cti Nejsvětějšího Jména Ježíš a pro celou Církev potvrdil tuto liturgickou úctu papež Inocenc XIII. roku 1721. Svátek se slavil první neděli po 2. lednu. V 70. letech minulého století byl tento svátek potlačen. Obnovil ho Jan Pavel II. a zařadil na 3. ledna. S touto obnovou se také vrací litanie ke Jménu Ježíš.

Aby na jeho hlásání nebylo snadné zapomenout, sv. Bernardin s velkou intuící vynalezl symbol, který živě připomíná toto Jméno na ve-

Vánoce podle dvou filozofů

Přinášíme svědectví dvou filozofů týkající se Vánoc. Johan G. Fichte byl přední idealistický filozof z Hegelovy skupiny. Fichte nebyl kazatel, ale napsal obdivuhodnou intuici o Panně Marii s Ježíškem v náruči.

„Zdá se nám to málo, že mezi všemi miliony žen na zemi byla Maria zvolena jako jediná, aby porodila Člověka a Boha Ježíše? Zdá se nám to málo, že je matkou Toho, který měl učinit šťastným lidský rod a díky němuž se člověk stal obrazem Boha a dědicem veškeré jeho blaženosti?“

Druhé svědectví je od spisovatele a filozofa Jeana Paula Sartra, vyhlášeného ateisty a otce filozofie zvané existencialismus. Sartre byl internován v německém táboře v Trevíru a složil zde dramatický text, aby tak oslavil spolu s uvězněnými druhy Vánoce.

Johan G. Fichte

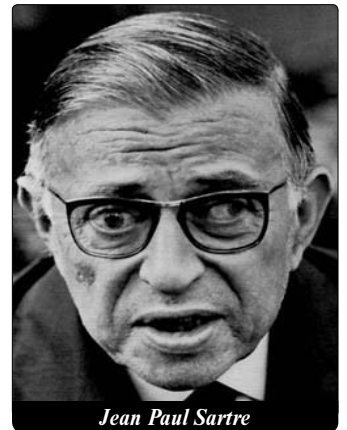
V díle „Bar Jona, syn hromu“ je tento text, který vyjadřuje pocity Matky Boží, když drží v náruči božské Dítě:

„Kristus je její syn, tělo z jejího těla, plod jejího lůna. Nosila ho pod srdcem devět měsíců a její mléko se stane krví Boha. Ona cítí současně, že Kristus je její syn, její maličký a zároveň je Bůh. Dívá se na něho a pomyslí si: ‚Tento Bůh je můj syn. Toto božské tělo je moje tělo. Já jsem ho zplodila, má moje oči a tento tvar úst je tvar mých úst. Podobá se mi. Je to Bůh a podobá se mně!‘

Žádná žena neměla tak Boha sama pro sebe. Je to maličký Bůh, kterého je možno vzít do náruče a pokrýt polibky, Bůh, který hřeje, který se usmívá a dýchá, Bůh, který žije a je možné se ho dotýkat.“

Mario Scudu - MA 11/2002

Překlad -lš-

Jean Paul Sartre

řejných i soukromých místech, v erbech a praporech. IHS se stalo rozšířeným emblémem na portálech chrámů a budov. Jsou to první tři písmena z řecké verze jména Ježíš IHΞΟΥΣ, ale dostala také jiný výklad, jako Jesus Hominum Salvator (Ježíš lidstva Spasitel) nebo In Hoc Signo (vínco) (V tomto znamení zvítězíš). Na příčce písmena H se často objevuje kříž. Dvanáct paprsků kolem monogramu jsou znamením slunce, Dvanácti a také dvanácti invokací: 1. útočiš-

tě hříšníků, 2. prapor bojujících, 3. lék nemocných, 4. posila trpících, 5. sláva věřících, 6. radost kazatelů, 7. mzda dělníků, 8. pomoc slabým, 9. povzdech rozjímajících, 10. podpora prosících, 11. odměna kontemplujících, 12. radost triumfujících.

Monogram rozšířilo všude především Tovaryšstvo Ježíšovo. V jeho hlavním chrámu Chiesa di Gesù v Římě je velká freska Giovanni Battisty Gaudiho Triumf Jména Ježíš (1679).

Překlad -lš-

Mariánský papež

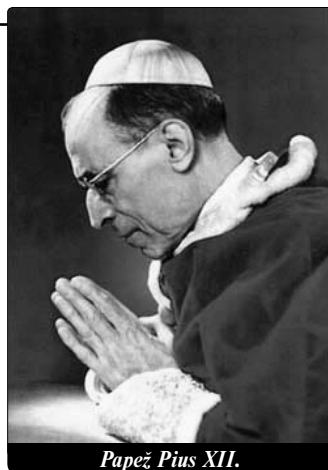
Když prohlédneme spisy, které nám zanechal velký papež Pius XII., udivuje nás, jak velkou lásku měl jako věřící a jak velkou pečlivost jako vědec. Zdá se, jako by pozorně zvažoval každické slovo, aby dal zazářit pravdě. Tento papež ve skutečnosti zaslouží, aby dostal titul Pius Veliký již jen za svůj mimořádný přínos pro katolickou kulturu. Navazovalo by to na kulturní odkaz patristické církve, jejímiž předními představiteli jsou Lev Veliký (440–461), Řehoř Veliký (590–604) a další významné postavy. Každý katolík by měl milovat a chránit papeže Paceliho a jeho dílo. Je mnoho jeho děl, která jsou dokladem úsilí Pia XII. o mír a o záchranu Židů. Pokud si ovšem někdo všimá jen pomluv, živých rozsáhlými urážlivými hrami a filmy, které urážejí nejen papeže, ale i lidská práva, bude mít nutně o tomto velikánovi zkreslený a zmatený obraz. Jako by nám katolíkům chyběla právě ona tak nezbytná odvaha k pravdě, která nikdy nechyběla Božím mužům, jako byl Pius XII.

Poznáme však skutečnou pravdu, když vstoupíme do školy jeho učitelského úřadu a odmětneme výsledky laické kultury a zmanipulovaného umění. Magisteriu se často vytýká, že vydává mnoho spisů, ale právě v tom se projevuje láskyplná a pečlivá pozornost zaměřená na formování křesťanského svědomí. Vynikající vědec Carlo Falconi, autor monumentálního díla *Dějiny papežů*, vytýká Piu XII., že se vyjadřuje ke všemu. Je to zřejmě „laický“ pohled, který nepochopil nezbytnost, aby učitelský úřad nevynechal žádnou oblast lidského jednání. Jak velice svět potřebuje vůdce a otce, ukazují např. Světové dny mládeže, při kterých mládež z celého světa přichází za svým papežem jako za zárukou míru, smíření, nadě-

je a života. Když zvážíme neocenitelné duchovní bohatství naší víry, musíme konstatovat, že neexistuje jiné dědictví tak hluboké, tak fascinující, tak konstruktivní. Ten, kdo jednou opravdu poznal bohatství naší víry, nikdy ji neopustí. Ale opravdu zamilovat si můžeme jen to, co jsme skutečně poznali.

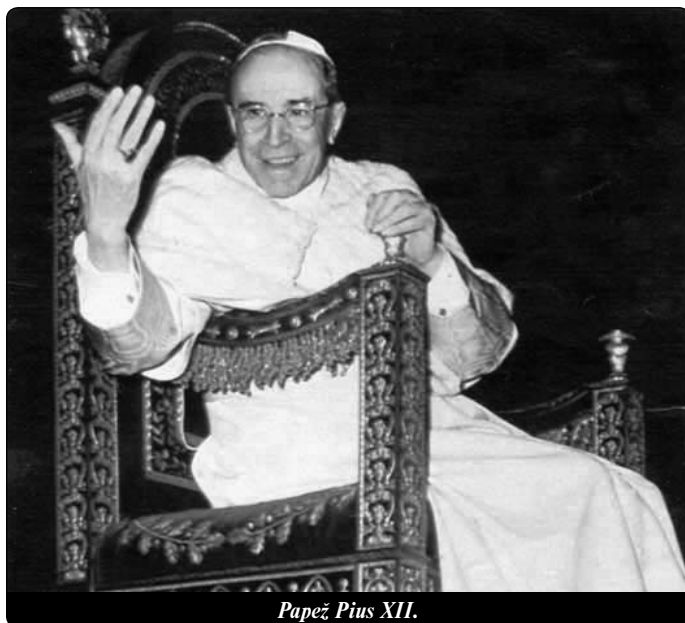
Mariánský rok Pia XII.

My, kteří věříme v Krista a které Kristus vykoupil, milujeme Pannu Marii, protože jsme poznali její věrnost, její obět a její lásku. V encyklice *Fulgens cor-*

Papež Pius XII.

na (Zářící koruna, 1953) vyhlásil Pius XII. **Mariánský rok 1954.** Tento rok se pak opakoval v roce 1987 za Jana Pavla II. Dalším mariánským dokumentem Pia XII. byla encyklika *Ad coeli Reginam* (Ke Královně nebes, říjen 1954). V tomto díle, fundova-

Papež Pius XII.

NOVÝ PREFEKT KONGREGACE PRO BOHOSLUŽBU A SVÁTOSTNÝ ŘÁD

Benedikt XVI. jmenoval nového prefekta Kongregace pro bohoslužbu a svátostný řád. Je jím kardinál Antonio Canizares Llovera. Od roku 2003 byl arcibiskupem v Toledu a tím také španělským primasem. Je mezi deseti španělskými kardinály nejmladší. Nový prefekt chce papeži pomáhat především v jeho velkém úkolu „munus sanctificandi“: v úkolu posvěcovat a zvyšovat posvátnost bohoslužeb, neboť klanění a úcta jsou důležité předpoklady pro opravdové uznání Boha. V tom spočívá i budoucnost člověka. Člověk bez Boha nemá totiž vůbec budoucnost. Kardinál Ratzinger ho již v roce 1995 povolal do Kongregace pro nauku víry. Již ve své první konzistoři ho jmenoval kardinálem. Canizares se vždy vyznačoval velkou věrností a poslušností. Studenti mu dali přezdívku „malý Ratzinger“. Canizares pokládá novou funkci za velice důležitou vzhledem k liturgickým zájmům papeže Benedikta.

Kath-net

ném pojednání o roli a tajemství Panny Marie, ustanovil Pius XII. svátek královské důstojnosti nejsvětější Panny a konstatuje, že je to úcta, jakou vzdává křesťanský lid od prvních staletí Královně nebes. Tento svátek pak korunoval Mariánský rok, jako by ho prodlužoval na neurčito jako trvalé vyznání zásluh a ctností Matky Spasitelovy. Encyklika začíná dlouhou řadou citátů a odvoláními na církevní Otce a spisovatele, kteří v průběhu staletí viděli v Marii Královnou nebes. S důkladností pozorného a současně milujícího badatele shromažďuje papež doklady a svědectví hovořící o Mariině královské důstojnosti „nejen pro její božské mateřství, ale také pro jedinečný podíl, jaký měla z vůle Otce na díle naší věčné spásy“. Mnoho citátů je z Písma svatého, z papežů a liturgie jak západní, tak východní, a autor nevynechal ani odkazy na umění všech dob. Jasně jsou pak historicko-teoretické motivace pro rozhodnutí, vydané 1. listopadu 1954, aby se 31. května slavil svátek Panny Marie Královny. V ten den korunoval vlastnoručně slavný obraz *Salus Populi Romani* v bazilice Santa Maria Maggiore. (Reformovaný kalendář Koncilu přeložil tento svátek na 22. srpna, oktáv Nanebevzetí, aby se tak zdůraznila jasná souvislost mezi královskou důstojností Matky Boží a jejím nanebevzetím.)

Dalším mariánským dokumentem Pia XII. je encyklika *Le pèlerinage de Lourdes* (Pouť do Lurd) z 2. července 1957, napsaná ve francouzštině. Encyklika oslavuje z historického a teologického pohledu stoleté výročí zjevení Panny Marie v Lurdech. Nemá to být dogmatická definice, ale důrazná výzva ke smíření a k míru v duchu přijetí výzvy, kterou Panna Maria tlumočila svaté Bernadetě. „Každá křesťanská země je země mariánská,“ píše papež, „a není národa vykoupeného Kristovou krví, který by s láskou nevyhlásil Marii za svou patronku.“ Dokument

pak pokračuje, že zvláště Francie se stala Mariinou privilegovanou zemí díky také velkým světům, kteří ji opěvovali, jako svatý Bernard, a hojnému umění, které ji oslavuje. Papež připomíná dějiny zjevení a vyzývá všechny křesťany, aby se s důvěrou obraceli na Neposkvrněnou Pannu, která nám daruje „plody spásy, které lidstvo dnes tolik potřebuje“. Z této encykliky je zřejmé, že význam zjevení se neomezuje jen na samotné zjevení a že to není fenomén, který se vymyká normálnímu řádu. Zjevení jsou formou, jak připomenout evangelium, případně zdůrazňují některý zvláštní bod radostné zvěsti. Ale samotné jádro takových zjevení se nepochybně týká lidského srdce a nezřídka ho potěší zvláštní přízní, podporuje chudobu ducha, připomíná potřebu modlitby a obrácení a neocenitelný dar Boží milosti.

Poslední mariánská encyklika Pia XII. je *Meminisse iuvat* (Sluší se připomenout) ze 14. července 1958. Zabývá se oprávněně novou vlnou pronásledování Církve a vyzývá věřící, aby se modlili k Panně Marii během nověny před svátkem Nanebevzetí Panny Marie za církev pronásledovanou ve východní Evropě a v Číně. S bohatstvím biblických citátů a jako obvykle s odvoláním na církevní Otce učí papež, že Královna nebes, ta, která vystupuje jako pokorná dívka z lidu, Žena oděná sluncem, slavná Nanebevzatá Panna, nikdy neodmítne univerzální prosby katolíků. Je to nauka trvalé hodnoty, plod duše ponořené do Boží lásky, jakou byla duše papeže Pacelliho.

Jeho velmi vysoká kultura a hluboký smysl pro papežskou službu ovlivnily jistě styl jeho dokumentů, které se dnes mohou někomu jevit jakoby zatížené moudrostí a slavnostností. Ale dějiny jistě dají za pravdu tomuto velkému papeži, jehož utrpení a láska k Církvi byly nezměrné.

*Z Maria Ausiliatrice 11/2002
přeložil -lš-*

Je třeba si pozorně přečíst velkolepou 8. kapitolu dogmatické konstituce *Lumen Gentium*, abychom pochopili, s jakým pohnutím Pavel VI. tato slova 21. listopadu 1964 vyhlásil. Dodnes jsme ani její plný obsah zcela nevyčerpali: že Maria, Matka Kristova, je Matkou Církve, že tyto dvě skutečnosti, tyto dvě pravdy se zcela prostupují.

Žijeme v době, kdy lidé před Vykupitelovým křížem utíkají. Jak pak mohou slyšet ona poslední slova, která Ježíš, přibitý na kříži, pronesl k Marii, své Matce a ke svému milovanému učedníkovi Janovi několik okamžiků před tím, než vydechl naposled:

Ženo, to je tvůj syn! - To je tvá Matka (Jan 19,26-27)

Tim je řečeno všechno. Když pak Jan přijal Marii k sobě jako svou matku, pak je to proto, abychom tak učinili i my. Jan je očitý svědek. On viděl, jak Ježíš probodl bok a otevřel Srdce (srov. Jan 19,31-37), ze kterého se zrodila svátost Církve. Když mu Ježíš odevzdal svou Matku, dal ve své smrti z lásky vznik Církvi.

A také o Letnicích jsou apoštolové v hořejší místnosti spojeni s Marií (srov. Sk 1,14.2,1). Maria je přítomna, aby svými naléhavými prosbami vyprosila dary Ducha Svatého (LG 59), skrze které se církev zjevuje. Nyní začíná obdivuhodné putování Církve, jehož předobrazem je Maria.

„Maria patří nerozlučně ke Kristovu tajemství a patří také k tajemství Církve od počátku, ode dne, kdy vznikla“ (Jan Pavel II., *Redemptoris Mater*).

Mariino mateřství bylo hned od počátku spojeno s Kristovým tajemstvím (na koncilu v Efézu r. 431 byla prohlášena za Matku Boží a Bohorodičku). Obě první mariánská dogmata o Mariině mateřství a Mariině panství pocházejí z prvních staletí a osvětlují tajemství Krista, kte-

Maria, Matka Církve

rý je pravý Boží Syn a současně pravý člověk, a to v mimořádné rovnovážnosti.

Obě poslední dogmata o neposkvrněném početí a nanebevzetí jsou v církevních dějinách poměrně mladá (1854 a 1950) a otevírají nám její vlastní tajemství. Naše určení a naše povolání ve světle role Panny Marie v plánu spásy tedy vyplývá ze skutečnosti, že Maria je Matkou Církve.

Zde je třeba poukázat na prorocký pohled Jana Pavla II. v jeho encyklice *Redemptoris Mater* (Matka Vykupitele), ve které věnuje 3. díl tématu mateřského prostřednictví Panny Marie. Maria v tajemství Krista (1. díl) a v tajemství Církve (2. díl), Maria, která nás ve své jedinečné plodnosti nese ve svém lůně, sama je plně zasvěcena službě plánu spásy Nejvyššího (RM 39). Veškeré její prostřednictví je spojeno se skutečností, že je Matkou.

To, co je zvláštní pro každou matku, je skutečnost, že daruje život svým dětem. Maria jako Matka přijala a porodila nejen jednoho každého z nás, ale také církev, tajemné Kristovo tělo jako celek.

„Jestliže se v Marii narodil Kristus, Hlava lidstva, nutně se v ní musí narodit také předurčení, kteří patří k této hlavě jako údy. Tadáž matka nepřivádí na svět hlavu bez údů, ani údy bez hlavy“ (Ludvík Maria Grignion z Montfortu, *O pravé mariánské úctě* 32).

Jsmo si tedy vědomi této mimořádné a jedinečné Mariiny role, role v rovině milosti, nikoliv přirozenosti, že je Matkou, aby spojovala všechny Boží děti, aby v Bohu spojovala všechny lidi. Ježíš je jediný Prostředník mezi Bohem a lidmi. Maria skrze zvláštní milost je jako Matka spoluúčastnicí tohoto prostřednictví. Je Prostřednicí všech milostí.

Dovolme tedy Panně Marii, aby byla v našich srdcích, v našich společenstvích tou, která nás vede a řídí, aby mohla být naší Matkou, aby nás mohla vzít do své náruče a přijmout všechny děti, především ty, které ji nejvíce zranily, a ty, které ještě zůstávají stát na prahu Církve, aby nás přenesla přes naše těžkosti i přes onen práh až k okamžiku, kdy s jejím Synem vstaneme z mrtvých.

*Maria, Mutter der Kirche
VMKF 2/1996*

Byla to krásná, inteligentní a energická dívka, která pila život plnými doušky. Později řekla sama o sobě: *Celý tento život jsem hledala, jak bych mohla být více obdivována a uctívána.* Tento život, hledající pochlebování a marnosti, ji stále více vzdaloval od náboženství i od víry a ani manželství s jedním bohatým mladíkem a brzký příchod dětí nepřispěly k tomu, aby vedla spíše zdravější život. I přes příliš zakořeněné zvyky světského života podařilo se jí však najít pozitivnější odpověď na zbloudilý způsob života díky mimořádným událostem, které prožila. Byla to jednak v té době strašná zemětřesení v roce 1279 a 1282, ničivé povodně a konečně válka s Perugií, co otráslo lidmi kolem ní, a někteří z nich cítili potřebu radikálně změnit svůj život.

Na Andělu zvláštním způsobem zapůsobil příklad Petra Crisioho, zvaného Petruccio, který prodal celý svůj nesmírný majetek, rozdal ho chudým a začal vést přísný život asketice a modlitby. Nejdříve si z něho dělala posměch, následně ale byla přímo šokována jeho duchovní přísností a pocítila nakonec nevyhnutelnou touhu ho následovat. Po období světského života, pravděpodobně v roce 1285, došlo v jejím životě k radikální změně, která ji postupně přivedla až k nejvyšší duchovní dokonalosti. Přitahoval ji ideál svatého Františka z Assisi a v roce 1291 vstoupila do jeho třetího řádu. Pomohli jí přítom františkáni z nedalekého kláštera a mezi nimi zvláště Arnold, její bratranec. U něho nakonec vykonala zpověď, která pro ni znamenala začátek nového života. Arnold se pak stal jejím duchovním vůdcem a napsal později knihu o jejích viděních. Jak napsal I. Cossio v roce 1965 – *V plejádě velkých mystiků, kteří poznávají dějiny Církve, září Anděla jedinečným jasem pro intenzitu své zkušenosti, hloubku svých představ a nesmírnou živost své*

Blahoslavená Anděla z Foligna

O vnějším životě této ženy, nevzdělané matky a vdovy, víme málo a ne všechny zprávy jsou ověřené. Narodila se ve Folignu v Itálii v roce 1248, 22 let po smrti sv. Františka z Assisi. Její rodina vlastnila nedaleko Assisi rozsáhlé pozemky a paláce. Anděla vyrůstala v blahobytém prostředí, zahrnutá péčí maminky, která ji zbožňovala.

ho vyjadřování. Anděla zemřela roku 1309, obklopena četnými následovníky, pro které založila Večeřadlo, středisko duchovního života i sociální aktivity. Její tělo je pochováno a uctíváno u chrámu svatého Františka v klášteře ve Folignu.

První proměna

Její duchovní cesta, podobně jako u každého mystika, nebyla přímočarou, nýbrž vedla spíše oklikami podobnými výstupu na horu. Anděla na této cestě vypočítává třicet kroků (které pak Arnold redukoval na 26). První proměna představuje asketickou část mezi obrácením a cestou do Assisi.

Anděla své obrácení popisuje takto: *První krok je poznání hříchu: duši zachvátí nesmírný strach z pekla a prolévá hořké slzy. Necítí ještě lásku, jen bolest.* Je to důkladné zamyšlení nad vlastním životem a současně výstraha před pádem do propasti. Jako zázrakem se jí otevrou oči, kte-

Bl. Anděla z Foligna

ré najednou dokážou vidět hřích v jeho plné nahotě i s hrozbou věčného zatracení. Ve světle božského slunce vidí třicet šest let svého života a jen po dlouhém pláči se jí dostane něco útěchy. Jediným východiskem je dobrá svatá zpověď, která umožňuje odložit břemeno hříchů, které se staly tak hořké, že činí život nesnesitelným. Anděla však ani zděšena svými četnými a těžkými hříchy není schopná se vyzpovídat, protože ještě příliš vě-

ří sama sobě. Věří, že se z toho dostane vlastními silami jako v mnoha jiných životních situacích, ale nedaří se jí to, po mnoha nezdarech je nakonec sklíčena, ponížena a ztrácí všechnu odvahu. Nepřítel jí nedopřeje klidu. Ve dne v noci ji trýzní výčitky svědomí a nesmírná hrůza. Je jen krok od zavržení.

Vzývá svatého Františka

Když už neví, jak dál, ustoupí, prosí a vzývá svatého Františka, který je ve Folignu jako doma. Ve Folignu prodal František před katedrálou ty nejlepší látky z otcova skladu i s koněm a výtěžek použil na obnovu chrámu svatého Damiána. František, kterého Anděla vroucně prosí, zjeví se jí v noci v podobě starce a vyčítá jí: *Sestro, kdybys mě prosila dříve, kdybys dříve poznala svou bídu a Boží milosrdenství, došla bys dříve klidu. Ale to, oč prosíš, ti bude dopřáno.*

První zpověď

Nyní může vykonat úplné vyznání, jak sama výslovně uznává: *Nyní to byl Bůh, který ve mně působil.* Protože v sousedním kostele sv. Františka nenašla vhodného zpovědníka, jde do katedrály sv. Feliciána, kde právě káže Arnold, biskupův kaplan, fráter z komunity u svatého Františka. Beze všeho studu se mu vrhne k nohám a vyzná všechny své hříchy v úplném vyznání. Po zpovědi Anděla propadne pláči a bolesti pro urážky, které svými hříchy způsobila Bohu, ale současně poprvé chápe, že začala opravdu zakoušet Boha spolu s klidem a mírem svědomí. Je rok 1285 a Anděla má 37 let. Začne ihned intenzivně vyhledávat radikální a absolutní chudobu. Prodá pozemky a pa-

ODMÍTNUTÁ KRITIKA

Lobby homosexuálů těžce útočí na Vatikán pro jeho odmítavý postoj k některým iniciativám OSN. Vatikán upozorňuje na dvojznačnost sporných dokumentů. Tak např. zavádění manželství mezi osobami stejného pohlaví podporuje na druhé straně také adopce dětí a umělé oplodňování, což představuje hrubé porušování lidské důstojnosti. Církve se totiž dívá nejen na homosexuály, ale i na práva dětí, které mají být umístěny do nepřírodných svazků. Dívá se nejen na nemocné, ale i na zmařené životy v embryích, které mají sloužit k jejich léčení. Církve se v celých svých dějinách osvědčila jako instituce bliženské lásky a ochrany slabších.

PAPEŽSKÉ CESTY V ROCE 2009

Vatikán potvrdil plány Svatého otce na tři cesty uvnitř Itálie. Benedikt XVI. chce v květnu navštívit hrob svatého Benedikta na Montecassinu, v červnu P. Pia v San Giovanni Rotondo a v září Viterbo, které je rodištěm sv. Bonaventury, církevního Otce, který byl předmětem vědeckého studia Josefa Ratzingera.

Kath-net

láce, zbavuje se svých luxusních šatů a zábav, zbavuje se dokonce i svého obydlí, nejkrásnější budovy mimo město, ke které je osobně připoutána a kam se ráda uchýlovala, aby našla klid a pokoj.

Cesta do Assisi

Uplynulo asi šest let od doby, kdy zanechala prázdného a světského života a žila v pokání a dobrovolné chudobě. Od chvíle, kdy začala tento nový život, postupovala ustavičně v dokonalosti. Kámen za kamenem, krok za krokem (napočítala jich již 18) nastoupila cestu již od počátku strmou a namáhavou, ale ta se stále zrychlovala a střídaly se na ní momenty bourání a opětovné výstavby, smrti a života, vždy to byl však život bohatý na mimořádné Boží zásahy. Nyní je Anděla připravena na vědomé setkání s Bohem: *Tedy jsem prožívala sladkost z Boha a z rozjímání o Kristově božství a lidství a pod tlakem ohně Boží lásky jsem ho prosila a vzývala: „Pane, všechno, co dělám, je jen proto, abych tě našla. Najdu tě, až všechno skončí?“* V jednom okamžiku slyšela otázku: *Co chceš?* Odpověděla: *Nechci ani zlato, ani stříbro, a kdybys mi dával celý svět, nechci nic než Tebe.* On odpověděl: *Pospěš si, protože ihned, jak splníš všechno potřebné, celá Trojice vstoupí do tebe.* Bylo to Anděličino první „fiat“.

Několik dní před svátkem sv. Františka (4. října 1291) vypravila se Anděla do Assisi vyprosit si na přimluvu sv. Františka od Boha milost, aby *cítila Krista, mohla dokonale zachovávat františkánskou řeholi, ke které se sliby zavázala, a aby dokázala žít a zemřít v chudobě.* Cesta z Foligna do Assisi přes Spello není tak dlouhá ani namáhavá, ale ten den se zdála nekonečná, protože poutnice se zdržovala rozhovorem s něčím neviditelným, co jí v cestě překáželo. Po nějaké hodině putování v blízkosti kostelíka zasvěceného Nejsvětější Trojici, který se nachází na malém

návrší, kde se scházejí cesty do Perugie a do Assisi, se uskutečnil slib, který Bůh učinil Anděle před několika dny. Najednou se jí ozval v srdci hlas sladký jako vánek a silný a jasný jako hukot potoka: *Obrátila ses na mého služebníka Františka, ale já jsem ti nechtěl poslat jiného posla. Jsem Duch Svatý, který přichází, aby ti udělil útěchu, jakou jsi ještě nezakusila. A půjdu s tebou usídlený v tobě až do chrámu svatého Františka, aby o tom nikdo nevěděl. Chci přijít a mluvit s tebou během této cesty, nepřestanu s tebou mluvit a ty nemůžeš dělat nic jiného, protože jsem tě uchvátil. Nevzdám se od tebe, dokud nevstoupíš podruhé do kostela svatého Františka.*

V Assisi prožívala rozhovory se svatým Františkem i s Pánem, který ji naplnil velkou nebeskou blažeností, ale pak se od ní opět krok za krokem vzdaloval. Anděla volala: *Lásko nepoznaná, proč mě opouštíš?* Největší útěchou ji naplnilo Ježíšovo ujištění: *Moje dcero a sladká nevěsto, miluji tě více než každého jiného tvora, celý tvůj život, způsob, jak jíš, piješ a spíš, všechno se mi líbí.* Ještě před šesti lety si tropila posměch z těch, kteří vedli podobný život. Jak mimořádná je Boží dobrota a milosrdenství!

Dalších pět let vývoje jejího mystického života představuje její druhou proměnu. Vstupuje do prvního stupně mystického života: duše horoucně touží proměnit se tak, aby si osvojila vlastnosti Milovaného. Tato fáze se vyznačuje harmonií, neměnností. Prožívá blaženost, kterou je ještě možno vyjádřit slovy. Roste v ní touha po Kristu umučeném a ukřižovaném, jediná cesta, kterou je možno dojít k Otci, protože Kristus je cesta lásky, jež vede k Bohu. Abychom vstoupili do lůna Nejsvětější Trojice, nemáme jiné možnosti než skrze ukřižovaného Krista s jeho bolestmi, chudobou a nejhlubším ponížením.

(Pokračování)
Překlad -lš-

Výzva k modlitebnímu tažení za vlast

Ve Světle č. 48/2008 jsme uveřejnili Výzvu k modlitebnímu tažení za záchranu našeho českého národa a ihned jsme nepřetržitou modlitbu započali. K dnešnímu dni se již pravidelně modlí na tento úmysl 270 lidí. Pán Bůh zaplať za Vaši dobrou vůli! Také děkujeme těm, kteří se nemohou zavázat k určité hodině, a tak se připojují k těmto modlitbám nepravidelně, dle svých možností. Všechny informace o této nepřetržité modlitbě najdete na našich internetových stránkách www.maticecm.cz na úvodní stránce v záložce „Modlitba...“.

* * *

PRODEJ DOMU - SÍDLA MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ s. r. o.

Před časem jsme Vás prosili o modlitbu za vyřešení situace s prodejem domu, kde sídlíme, máme redakci, prodejnu a hlavně tiskárnu. Žádný zájemce o koupi nás v domě nechtěl delší dobu nechat, a tak hrozilo v nejbližší době velké stěhování. Náhradní prostory za městem jsme sice našli, ale přišli bychom o výhodně v centru města umístěnou prodejnu katolické literatury, v níž prodáváme naši knižní produkci i devocionálie a knihy z jiných křesťanských nakladatelství. Znamenalo by to velké finanční ztráty i konec možnosti tímto způsobem evangelizovat.

Dohodli jsme se tedy se ctihodnými sestrami, které dům vlastní a nyní prodávají, že – seženeme-li dost peněz – dům koupí spolek Matice cyrilometodějská v Olomouci.

Spolek Matice CM je zaslužitá instituce, která byla založena r. 1900, v 50. letech byla rozpuštěna a v listopadu 1989 obnovena. Prvním čestným předsedou byl kard. Tomášek, který před rozpuštěním MCM byl členem ústředního výboru. Po obnově spolku MCM bylo dle platných zákonů nutno založit firmu MCM s. r. o., kterou spolek vlastní. Od té doby MCM vydala už přes 700 publikací.

Spolek MCM, jediný majitel MCM s. r. o., je propojen s Mariánským kněžským hnutím osobnostmi P. J. Poláška a J. Vlčka. Dům by tak i v případě nějakých nepředvídaných změn zůstal dále v rukou církve římskokatolické.

Vážení odběratelé Světla, někteří jste zároveň i členy Mariánského kněžského hnutí, a tak jste již obdrželi složenky na poskytnutí daru. Pán Bůh Vám bohatě zaplať za všechny Vaše dary, které nám již chodí na účet spolku MCM. Díky nim se nám podaří již v lednu zaplatit první zálohu. Další pomoc čekáme ještě ze zahraničí, kde jsme také požadali o pomoc. Dá-li Pán, podaří se nám dům postupně splácet.

Vážení odběratelé Světla, pokud by mohl někdo z Vás vypomoci půjčkou většího finančního obnosu, sdělte nám laskavě svou ochotu buď telefonicky na číslo 585 222 803 (paní Mrtvá), nebo elektronickou poštou (vlcek@maticecm.cz) nebo písemně předsedovi MCM (Josef Vlček, Černochova 7, 772 00 Olomouc).

Moc děkujeme všem odběratelům Světla, kteří přispěli při platbě předplatného svým darem navíc. Také jsme vděční za Vaše modlitby! Pán si nás vede podivuhodnými cestami a situace se vyvíjí bez našeho zásahu kolikrát úplně jinými směry, než čekáme. Celou naši věc a všechny, kteří nám pomáhají, odevzdáváme do Jeho rukou.

CÍRKEV JE KRISTOVO TĚLO - dokončení ze str. 2

instanci tímto druhým je společenství věřících, Církev, ale v druhé instanci ani tato Církev nejedná sama od sebe, podle svých představ a přání. I společenství žije ve stejném pasivním procesu: jen Kristus může ustanovit Církev. Kristus je pravým udělovačem svátosti. To je první bod: nikdo nekřtí sám sebe, nikdo sám sebe nedělá křesťanem. Křesťany se stáváme.

Druhá záležitost je tato: Křest je více než obmytí. Je to smrt a zmrtvýchvstání. Pavel sám mluví v listě Galatským o zvratu svého života, který se skutečně stalo v setkání se zmrtvýchvstalým Kristem, které popisuje slovy: jsem mrtvý. V tom okamžiku začíná reálně nový život. Stát se křesťanem je více než kosmetická úprava, která by přidávala něco krásného k životu již více méně hotovému. Je to nový začátek, je to znovuzrození: smrt a vzkříšení. Samozřejmě ve vzkříšení se vynořuje i to, co bylo v předcházejícím životě dobrého.

Třetí záležitost je tato: součástí svátosti je materie. Křesťanství není realita jen čistě duchovní. Zahrnuje i tělo. Zahrnuje vesmír. Vztahuje se k nové zemi a k novému nebi. Vracíme se k poslednímu slovu Pavlova textu: tak - říká - můžeme kráčet v novém životě. Je to bod pro zpytování svědomí pro nás všechny: kráčet v novém životě. To je křest.

Svátost nové smlouvy

Přejdeme nyní k svátosti Eucharistie. Ukázal jsem již v jiných katechezích, s jak hlubokou úctou Pavel předává slovy tradici o Eucharistii, kterou přijal od samotných svědků poslední noci. Předává tato slova jako vzácný poklad, svěřený jeho věrnosti. A tak slyšíme v těchto slovech skutečně svědky poslední noci. Slyšíme slova Apoštola: *Co jsem od Pána přijal, v tom jsem vás také vyučil: Pán Ježíš právě v tu noc,*

*kdy byl zrazen, vzal chléb, vzdal díky, rozlámal ho a řekl: „Toto je moje tělo, které se za vás vydává. To číňte na mou památku.“ Podobně vzal po večeři i kalich a řekl: „Tento kalich je nová smlouva potvrzená mou krví. Kdykoliv z něho budete pít, číňte to na mou památku“ (1 Kor 11,23-25). Je to nevyčerpatelný text. Také zde, v této katechezi jen dvě krátké poznámky. Pavel předává Pánova slova nad kalichem takto: *Tento kalich je nová smlouva v mé krvi.* V těchto slovech se skrývá narážka na dva základní texty Starého zákona. První narážka je na smlouvu novou smlouvy v knize proroka Jeremiáše. Ježíš říká učedníkům a říká i nám: nyní, v této hodině, mnou a mou smrtí se uskutečňuje nová smlouva. Z mé krve začínají ve světě tyto nové dějiny lidstva. Ale v těchto slovech je přítomná také narážka na okamžik smlouvy na Sinaji, kde Mojžíš řekl: *Hle, krev smlouvy, kterou Pán uzavřel s vámi na základě těchto slov (Ex 24,8).* Tam se jednalo o krev zvířat. Krev zvířat mohla být pouze výrazem přání, očekáváním pravé oběti, pravého kultu. Darem kalicha nám Pán dává pravou oběť. Jediná pravá oběť je láska Syna. Darem této lásky, lásky věčné, vstupuje svět do nové smlouvy. Slavit Eucharistii znamená, že Kristus nám dává sám sebe, svou lásku, aby nás přetvořil podle sebe a stvořil tak nový svět.*

Svátost solidární jednoty

Druhý důležitý aspekt nauky o Eucharistii se objevuje v témže prvním listě Korinťanům, kde Pavel říká: *Kalich požehnaní, který žehnáme - není to účast v Kristově krvi? Chléb, který láme - není to účast v Kristově těle? Protože je to jeden chléb, tvoříme jedno tělo, i když je nás mnoho, neboť všichni máme účast na jednom chlebě (1 Kor 10,16-17).* V těchto slovech se projevuje současně osobní i sociální cha-

rakter svátosti Eucharistie. Kristus se osobně spojuje s každým z nás, ale též Kristus se spojuje také s mužem a ženou vedle mne. Je to chléb pro mne i pro druhého. Tak nás Kristus všechny spojuje, jednoho s druhým. V přijímání přijímáme Krista. Ale Kristus se spojuje stejně tak s mým bližním: Kristus a bližní jsou v Eucharistii neoddělitelní. A tak jsme všichni jediný chléb, jediné tělo. Eucharistie bez solidarity s druhými je Eucharistie zneužitá. A tady jsme u kořene a současně v centru nauky o Církvi jakožto Těle Krista, Krista vzkříšeného.

Skutečný živý organismus

Vidíme také celý realismus v této nauce. Kristus nám dává v Eucharistii své tělo, dává sám sebe ve svém těle, spojuje nás jeho vzkříšené tělo. Jestliže člověk jí normální chléb, tento chléb se v procesu trávení stává součástí jeho těla, transformuje se do podstaty lidského života. Ale ve svatém přijímání se uskutečňuje inverzní proces. Kristus, Pán, nás asimiluje do sebe, uvádí nás do svého oslaveného Těla, a tak se my všichni stáváme jeho Tělem. Kdo si přečte jen 12. kapitolu prvního listu Korinťanům a 12. kapitolu listu Římanům, mohl by si myslet, že slovo o Kristově Těle jako organismu charismat je pouze jakýsi druh sociologicko-teologického přirovnání. Konkrétně v římské politologii toto přirovnání k tělu s různými údý, které tvoří jednotu, se používalo pro samotný stát, aby se tak vyjádřilo, že stát je organismus, ve kterém má každý svou funkci a mnohost a rozmanitost funkcí tvoří tělo a v něm má každý své místo. Když čteme jen 12. kapitolu prvního listu Korinťanům, mohli bychom se domnívat, že Pavel se omezuje pouze na to, přenést toto přirovnání na Církev, že také zde se jedná pouze o sociolo-

gii Církev. Ale když se podíváme na kapitolu desátou, vidíme, že skutečnost Církev je zcela jiná, mnohem hlubší a opravdovější než u organismu státu. Protože zde Kristus skutečně dává své tělo a činí z nás své tělo. Stáváme se reálně spojení s tělem vzkříšeného Krista, a tak také spojení jeden s druhým. Církev není korporace jako stát, je to tělo. Není jen obyčejná organizace, ale pravý organismus.

Velké tajemství manželství

Na konec jen velmi krátce o svátosti manželství. V listě Korinťanům se nachází několik narážek, zatímco list Efesánům konkrétně rozvedl hlubokou teologii manželství. Pavel zde definuje manželství jako *veliké tajemství*. Říká, že *má na mysli vztah Krista a Církev (5,32)*. V tomto úryvku se odhaluje reciprocity, která se vytváří ve vertikálním rozměru. Vzájemná podřízenost si má přisvojit řeč lásky, která má svůj vzor v lásce Krista vůči Církvi. Tento vztah Kristus-Církev tvoří primární teologický aspekt manželské lásky a povznáší citový vztah mezi manželi. Autentické manželství je možno správně prožívat, jestliže v ustavičném lidském růstu vynakládá úsilí, aby bylo vždy napojeno na účinnost Slova a význam křtu. Kristus posvětil Církev tím, že ji očistil v obmytí vodou za doprovodu Slova. Účast na Pánově těle a krvi nepůsobí nic jiného, než že zpevňuje a také zviditelňuje jednotu, která je díky milosti nezrušitelná.

A nakonec slyšíme slovo svatého Pavla Filipánům: *Pán je blízko (Flp 4,5)*. Pochopili jsme, jak se mi zdá, že skrze slovo a skrze svátosti je v celém našem životě Pán blízko. Prosíme, aby se nás mohla vždy intimně dotýkat v našem bytí tato jeho blízkost, aby se zrodila radost - ona radost, která se rodí právě ze skutečné Ježíšovy blízkosti.

Bollettino Vaticano

10. 12. 2008

Mezititulky redakce Světla

EDITORIAL - pokračování ze str. 2

Všichni začali navzájem pochybovat o své důvěryhodnosti, přestali věřit tomu velkému „automatu“, že z něho ještě může vypadnout velká výhra, a proto do něho nechtějí nic vkládat, a tak vzniká bludný kruh. Zmrazení důvěry nastupuje po období, kdy tato důvěra zklamala sama sebe, protože slepě věřila i tomu, co ani neexistuje a co tedy nutně muselo jednoho dne prasknout jako mýdlová bublina.

Kolikrát jsme již slyšeli od lidí tohoto světa výtky na adresu Nejvyššího, kdykoliv došlo k té či oné přírodní či jiné katastrofě. Neměli by se nyní také ptát: A kdepak je ten náš bůh? Jak se může dívat na to, co nás postihlo, jak to, že na nás, kteří jsme k němu vzhlíželi s takovou důvěrou, najednou dopustil tak těžké zklamání? Je čas, kdy by se vyznavači zbožňované modly měli vážně zamyslet nad její domnělou všemohoucností a vyvodit z toho náležité závěry. Ale žádná neřest není tak nepoučitelná jako lakota a pýcha. Právě v této době zesilují přímo drzé útoky proti nejstarší evropské instituci, Církvi.

A tak si klademe otázku, zda konečně nadejde takový nový rok, takový nový začátek, kdy se i ti odpovědní rozhodnou začít nově, lépe, zdravěji, to je podle oněch neměnných nejmoudřejších a spolehlivých pravidel, která Bůh vložil do svého stvoření a která platí od jeho začátků a budou platit až do jeho konce?

Důvěra patří k základním darům, jimiž nás Stvořitel obdařil. Ale jako všechny dary i tento dar můžeme buďto správně využít, nebo také zneužít. Schopnost důvěry potřebujeme, protože jako omezení tvorové nemůžeme spoléhat jen sami na sebe a jsme vždy odkázáni na oporu zvenčí. Jde o to, abychom důvěřovali tomu, k němuž má naše důvěra oprávněně směřovat, kdo je skutečně hoděn naší důvěry, a to je především Původce všeho

našeho dobra. Lidé tohoto světa však nezřízeně důvěřovali zlatému teleti, které nemohlo splnit jejich očekávání, a tak upadli do ochromující krize, do nedůvěry, která je hroblem lidské solidarity a spolupráce a brzdou dalšího rozvoje. Výsledkem je stav, kterému říkají experti recese. To je výraz odvozený z latinského termínu recessus, což znamená ústup, cesta zpět, tedy faktický opak pokroku, na kterém si dnešní společnost tolik zakládá.

Ekonomická regrese je však jen průvodním jevem daleko hlubší regrese, regrese mravní a společenské, která ekonomickou krizi už dlouho předcházela a do které nutně musela vyústit. Společnost, která vymírá, protože odmítá své potomstvo a není schopna mu předat nezbytné existenční hodnoty lidství a lidské důstojnosti, ocitá se v regresi nejen ekonomické, ale existenční. Je to společnost, která se navíc vystavuje velkému nebezpečí vlastního zotročení tím, že všechnu svou důvěru vloží do dalšího samozvaného spasitele, který jí slíbí nebe na zemi. Nejsme toho svědky v současné Americe? Jestliže jí prezident slibuje obnovu ohroženého blahobytu, vůbec jí nevádí, že vystupuje také otevřeně v roli masového vraha nenarozených. Jak jen si může člověk, který není schopen úspěšně a spolehlivě spravovat ani tak evidentní věc, jako hospodaření s hmotnými statky a jejich spravedlivé rozdělování, troufat a vstupovat do oblasti, která nikdy nebyla a nikdy nebude svěřena do jeho správy, a tou je lidský život a lidská důstojnost? Tvor, který není schopen uhlídat svá vlastní pravidla a zákony, troufá si fušovat do oblasti, která vůbec není v jeho kompetenci. Nicméně stále platí: „Jestliže Hospodin nestaví dům, marně se namáhají ti, kteří ho stavějí.“ Tato moudrost, starší než tři tisíce let, mnohokrát osvědčila svou trvalou platnost a už jen proto si zasluhuje úctu. Platí i pro evropský

dům i pro Ameriku. Čím později ji uznají, tím hůře pro ně. Po čtyřiceti letech záměrné vstřícnosti a otevřenosti vůči světu musíme konstatovat, že se stále více blížíme k nevyhnutelné konfrontaci pravdy a lži, světla a tmy, Božího království a knížete tohoto světa.

Někomu se může zdát, že to nejsou příliš optimistická slova na začátku nového roku. Bylo by tomu tak, kdyby i naše důvěra se opírala jen o pozemské vyhlídky. Ty opravdu nevěstí nic dobrého. Ale naše pomoc je ve jménu Pána, který stvořil nebe i zemi. Nastupující konfrontace musí mít zcela zřetelnou podobu a k ní patří i konfrontace praktického života. Jak nám říká apoštol Petr, my „nemůžeme žít jako pohané. Jejich smýšlení je neplodné. Mají rozum zatemnělý a jsou vyloučeni z Božího života, protože je v nich nevědomost a protože mají zatvrzelé srdce. Jsou totiž otupělí a odávají se vši možné nečistotě a chamtivosti.“ Naš život se od jejich života musí výrazně odlišovat, aby bylo všem zřejmé, že svou důvěru vkládáme nikoliv ve věci pomíjející, ale v „našeho Otce, který nás vytrhl z moci temnoty a převedl do království svého milovaného Syna“. Musíme podávat přesvědčující svědectví, že existují hodnoty, které nezahájí ani krize ani recese.

Jako děti nebeského Otce, který se stará o polní lilie i vrabce na střeše, nemáme před sebou nikdy nějaké špatné vyhlídky. U něho nejsou žádné proměnlivé faktory. My svou sílu a svou naději máme v jeho všemohoucnosti a nekonečné dobrotivosti. Nedůvěřovat mu znamená prohlašovat: Ty to nezvládneš. To, čemu jsme „ve křtu umřeli“, je právě ono světské smýšlení a život podle těla. Narodili jsme se k novému životu v Bohu. To je zcela radikální obrat. Toho si však musíme být dobře vědomi. Tento náš nový život, jak mu říkáme duchovní život, není nějakou fakultativní

nadstavbou přirozeného života, nýbrž je tím podstatným, naopak nahodilé je všechno ostatní. Duchovní skutečnosti nejsou jen nějaké symboly, nýbrž jsou naprosto reálné a pro svou věcnou a trvalou platnost a hodnotu dokonce mnohem reálnější než hmatatelné věci pozemského světa. A z těchto duchovních skutečností je třeba právě 1. ledna o svátku Panny Marie Matky Církve zdůraznit toto: Jestliže nám náš Pán dává za Matku tu, která ho v Betlémě porodila, pak to neznamená, že to máme chápat jako gesto určité symbolické adopce, nýbrž potvrzení, že vděčíme jeho Matce za své skutečné duchovní zrození. Ona je tou Bohem vyvolenou bytostí, skrze kterou jednomu každému z nás daroval ten nejskutečnější duchovní život. Není tomu tedy tak, že pojem zrození existuje primárně v tělesné oblasti a víra si ho odtud vypůjčila. Je tomu právě naopak. Dříve, než se kdokoli tělesně narodil, zrodil se Boží Syn v lůně Otce.

Kdo pozorně čte slova, jimiž Ježíš dává nebyvalým způsobem služebnici Boží Conchitě Armidě hluboko nahlédnout do intimnosti Nejsvětější Trojice, nemůže přehlédnout, jaký význam a jakou hodnotu a realitu vkládá Pán do našeho duchovního zrození, jak je toto naše zrození a náš život fakticky spojen s životem Trojice, a to právě prostřednictvím té, která je podle Božího záměru s tímto životem spjena přímo bytostně a nejtěsněji a která je pro nás prostřednicí tohoto života. Mariin podíl na našem znovuzrození je od věčnosti plánem všemohoucího a nejdobrotivějšího Otce. Přitom si můžeme být jisti, že žádná tělesná matka nebere své mateřství tak vážně, tak důsledně, tak obětavě, tak nezištně a tak hrdinsky jako naše nebeská Matka. Naše úcta k Marii není tedy něco jako doplňující obohacení, které si můžeme nebo nemusíme zvolit.

Pokračování na str. 15

Lipový kříž - Společnost pro kulturní identitu Vás zve na **přednášku PhDr. Radomíra Malého MŮŽE BÝT KATOLÍK ZEDNÁŘEM?**, která se bude konat **v úterý 6. ledna 2008 v 18 hodin** v sále 318, 3. patro, Český svaz vědeckotechnických společností, Novotného lávka 5, Praha 1.

Pondělí 5. 1. 2009: 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.05 Evangelium 8.10 Quo Vadis - Útěk z Iráku 8.25 NP Badlands, NP Lake Manyara, The Giant Trees Alishan (P) 9.00 Misionář bez lodi - Kateřina Lachmanová 10.10 Evangelium 10.15 H2Onews 10.25 Druhé čtení 10.50 Pro víta mundi - Ing. Tomáš Havlíček 11.30 Pro zdraví: Proměnit utrpení 11.45 O pasáčku Asafovi (3) 11.55 Z pokladů duše 12.00 Polední modlitba s Radiem Proglas (L) 12.05 Mexico City 13.00 Johann Strauss - Orchestr 14.00 Octava dies 14.30 Pomoc potřebným v Nigérii 14.45 Dobro ako princíp svetla a pravdy 15.05 Kanada 15.55 Kde Bůh roní slzy 16.15 Dobrý pastýř Msgr. Jesús Juárez, SDB 16.45 H2Onews 17.00 NOEparáda (4. finále) (P) 17.20 Jan Sarkander 18.15 Starý člověk mezi námi 18.35 O pasáčku Asafovi (4) (P) 18.45 Kongregácia Najsvätejšieho Vykupiteľa - Redemptoristi 19.20 NP Badlands, NP Lake Manyara, The Giant Trees Alishan 19.50 H2Onews 20.00 Z pokladů duše 20.05 Příroda a Natura 2000 - horské a podhorské oblasti (P) 20.25 Na koberečku (55) 20.40 GOODwillBOY - Film 21.10 NOEparáda 21.30 Zpravodajské Noeviny 21.40 Když se řekne církev - manželé Ženíškovi 22.50 Johann Strauss - Orchestr 23.50 H2Onews 00.00 Poslech Radia Proglas.

Úterý 6. 1. 2009: 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.05 Evangelium 8.10 H2Onews 8.20 Příroda a Natura 2000 - horské a podhorské oblasti 8.40 Na koberečku (55) 8.55 Pro víta mundi 9.35 Kde Bůh roní slzy 10.00 Mše svatá z Vatikánu ze slavnosti Zjevení Páně (L) 12.05 Novoroční koncert 13.05 Jed v srdci 13.15 Pomoc potřebným v Nigérii 13.25 H2Onews 13.30 Francie 14.20 Víra plná života (Chile) 15.05 Quo Vadis - Útěk z Iráku 15.25 Octava dies 15.55 Loď Boží 16.15 Zpravodajské Noeviny 16.20 Vodné diela - ochrana pred povodňama 16.35 CHKO Lužické hory - Chřibská - Spravedlnost 17.05 Jed v srdci 17.15 Zlatá dychovka 17.40 Palác Phaistos, Chrám Tian Tan, El Djem 18.10 Dětská televize 18.35 O pasáčku Asafovi (5) (P) 18.50 Čína 19.45 Zpravodajské Noeviny (P) 20.00 Z pokladů duše 20.05 Evangelium 20.10 Misijní magazín (28) 21.10 Misionář pod sopkou 21.40 Zpravodajské Noeviny 21.50 Starý člověk mezi námi 22.20 Octava dies 22.50 Misionář bez lodi - Kateřina Lachmanová 00.00 Zpravodajské Noeviny 00.10 Poslech Radia Proglas.

Středa 7. 1. 2009: 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.10 Zpravodajské Noeviny 8.20 Příroda a Natura 2000 - horské a podhorské oblasti 8.40 Zlatá dychovka 9.10 Pro víta mundi - Ing. Tomáš Havlíček 9.55 Eze, Sousse, Palác Dolmabahce 10.30 Přímý přenos generální audience papeže Benedikta XVI. 11.55 Z pokladů duše 12.00 Polední mod-

litba s Radiem Proglas (L) 12.05 Proměnit utrpení 12.15 Čína 13.10 Misijní magazín (28) 14.30 Kanada 15.30 Barcelona 16.00 Zpravodajské Noeviny 16.20 Quo Vadis - Útěk z Iráku 16.40 Starý člověk mezi námi 17.05 Vodné diela - ochrana pred povodňama 17.20 NOEparáda 17.40 V posteli chit-chat (1. díl) (P) 18.35 O pasáčku Asafovi (6) (P) 18.45 Pro víta mundi 19.25 Kde Bůh roní slzy 19.50 H2Onews (P) 20.00 Z pokladů duše 20.05 Léta letí k andělům - P. Jan Hanák (P) 20.25 Folklor (P) 21.00 Františkovy Lázně 21.10 Zpravodajské Noeviny 21.20 Příroda a Natura 2000 - horské a podhorské oblasti 21.40 Peru - Cesta slibu 21.55 Vodné diela - ochrana pred povodňama 22.05 Záznam generální audience papeže Benedikta XVI. 23.35 Jed v srdci 23.50 H2Onews 00.00 Poslech Radia Proglas.

Čtvrtek 8. 1. 2009: 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.10 Zpravodajské Noeviny 8.20 Dobrý pastýř Msgr. Jesús Juárez, SDB 8.50 Když se řekne církev - manželé Ženíškovi 10.00 Víra plná života (Chile) 10.45 Dětská televize 11.15 NOEparáda 11.45 O pasáčku Asafovi (6) 11.55 Z pokladů duše 12.00 Polední modlitba s Radiem Proglas (L) 12.05 Eze, Sousse, Palác Dolmabahce 12.40 Pro zdraví 12.50 Kde Bůh roní slzy 13.00 H2Onews 13.10 Starý člověk mezi námi 13.40 Příroda a Natura 2000 - horské a podhorské oblasti 14.00 V posteli chit-chat (1) 14.50 NOEparáda 15.10 Ve jménu Ježíše: Barbaři v Římě 15.40 Dětská televize 16.05 Zpravodajské Noeviny 16.15 Víra plná života 17.00 Pro víta mundi 17.40 Dobrý pastýř Msgr. Jesús Juárez, SDB 18.05 Na koberečku (55) 18.25 Jedna lidská chyba 18.35 O pasáčku Asafovi (7) (P) 18.45 Františkovy Lázně 19.00 GOODwillBOY - Film 19.30 Dobro ako princíp svetla a pravdy 19.50 Zpravodajské Noeviny (P) 20.05 Pro víta mundi (P) 20.45 Zpravodajské Noeviny 20.55 Misionář bez lodi - Kateřina Lachmanová 22.05 Léta letí k andělům - P. Jan Hanák 22.30 Hlubinami vesmíru 23.10 Loď Boží 23.25 Octava dies 23.50 Zpravodajské Noeviny 00.00 Poslech Radia Proglas.

Pátek 9. 1. 2009: 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.10 Zpravodajské Noeviny 8.20 Vodné diela - ochrana pred povodňama 8.30 Pro víta mundi - Ing. Tomáš Havlíček 9.10 Quo Vadis - Útěk z Iráku 9.30 Misijní magazín (28) 10.40 Palác Phaistos, Chrám Tian Tan, El Djem 11.10 Octava dies 11.40 O pasáčku Asafovi (7) 11.55 Z pokladů duše 12.00 Polední modlitba s Radiem Proglas (L) 12.05 Folklor 12.35 Dobrý pastýř Msgr. Jesús Juárez, SDB 13.00 Pomoc potřebným v Nigérii 13.10 Záznam generální audience papeže Benedikta XVI. 14.40 Octava dies 15.20 Víra plná života 16.00 Jedna lidská chyba 16.10 Zpravodajské Noeviny 16.20 Palác Phaistos, Chrám Tian Tan, El

Djem 16.50 Církevní školství 18.15 Kde Bůh roní slzy 18.35 O pasáčku Asafovi (8) (P) 18.45 Pro víta mundi 19.25 Příroda a Natura 2000 - horské a podhorské oblasti 19.50 H2Onews (P) 20.00 Z pokladů duše 20.05 NOEMOVA pošta (L) 21.30 H2Onews 21.40 Když se řekne církev - manželé Ženíškovi 22.50 Čína 23.45 H2Onews 00.00 Poslech Radia Proglas.

Sobota 10. 1. 2009: 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.10 H2Onews 8.20 Mystické Benátky, Klášter Arkádi, Havana (P) 8.45 Čtete z křesťanských periodik (P) 8.55 Kde Bůh roní slzy 9.05 Dětská televize 9.35 Ve jménu Ježíše: Město Boží 10.00 V posteli chit-chat (1) 10.50 NOEparáda 11.10 Hrdinové NZ (prosinec) (P) 11.30 Jedna lidská chyba 11.40 O pasáčku Asafovi (8) 11.55 Z pokladů duše 12.00 Angelus Domini 12.05 Peru - Cesta slibu 12.25 Kongregácia Najsvätejšieho Vykupiteľa - Redemptoristi 13.00 H2Onews 13.10 Novoroční koncert 14.15 Pomoc potřebným v Nigérii 14.30 Misijní magazín (28) 15.30 Pro víta mundi 16.10 Čína 17.10 Příroda a Natura 2000 - horské a podhorské oblasti 17.30 Mystické Benátky, Klášter Arkádi, Havana 17.55 Starý člověk mezi námi 18.20 Kamenná kytara 18.35 O pasáčku Asafovi (9) (P) 18.45 Zpravodajské Noeviny 18.55 Dobrý pastýř Msgr. Jesús Juárez, SDB 19.25 Druhé čtení (P) 19.50 H2Onews 20.00 Z pokladů duše 20.05 Věrní Kristu (P) 21.00 Léta letí k andělům - P. Jan Hanák 21.30 Život jako eucharistie - P. Raniero Cantalamessa, Th.D. 22.25 Víra plná života 23.05 Hlubinami vesmíru 23.45 Druhé čtení 00.10 Zpravodajské Noeviny 00.20 Poslech Radia Proglas.

Neděle 11. 1. 2009: 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.05 H2Onews 8.15 Evangelium 8.20 Hrdinové Nového zákona (prosinec) 8.40 Rieky bez povodní (P) 8.50 Na koberečku (55) 9.05 Pro víta mundi 9.45 Zpravodajské Noeviny 9.55 Evangelium 10.00 Mše svatá ze Sixtinské kaple (L) 12.00 Plední modlitba se Sv. otcem Benediktem XVI. (L) 12.15 Zpravodajské Noeviny 12.45 Phatfish 13.45 Jedna lidská chyba 13.55 Evangelium 14.05 Pomoc potřebným v Nigérii 14.20 Víra plná života 15.00 Život jako eucharistie - P. Raniero Cantalamessa, Th.D. 15.55 Folklor 16.25 V posteli chit-chat (1) 17.15 Ve jménu Ježíše: Patrik (P) 17.45 NOEparáda 18.05 Hrdinové Nového zákona (prosinec) 18.25 Thajsko 19.15 Pro zdraví 19.25 Čtete z křesťanských periodik 19.35 Léta letí k andělům - P. Jan Hanák 20.00 Z pokladů duše 20.05 Octava dies (P) 20.35 Ludwig van Beethoven, Wolfgang Amadeus Mozart (P) 21.35 Z pokladů duše 21.40 Dobrý pastýř Msgr. Jesús Juárez, SDB 22.05 Druhé čtení 22.30 Kde Bůh roní slzy 22.45 Druhé čtení 23.40 Zpravodajské Noeviny 00.00 Poslech Radia Proglas.

Centrum naděje a pomoci (CENAP), Vodní 13, Brno, zve na interaktivní kurz **Myslíme to spolu vážně**. Je určen párům, které chtějí prohloubit svůj vztah. Setkání pomáhají uvědomit si, jaký smysl má manželství, co udělat, aby vzájemný vztah byl harmonický. Povídáme si o významu lidské sexuality, o manželské lásce, o výchově dětí, o hospodaření s penězi či časem. Bližší informace a přihlášky na tel. 543 331 471 nebo na www.cenap.cz.

Dále nabízíme **Lecke psychomotoriky dítěte**. Ne každý má to štěstí, že porod proběhne rychle a hladce. Některé děti po zátěžovém porodu hodně pláčejí, trápí je bolest břicha, jsou neklidné. I pro rodiče těchto dětí nabízíme řešení a pomoc! Především je potřeba se na tyto situace nachystat. Ve speciálním kurzu pro nastávající rodiče se dozvíte vše potřebné nejen formou přednášky s videem, ale i praktickým nácvikem masáží, psychomotorické aktivity a základy úvazů šátků. Každé pondělí a pátek od 9 do 11 hod. v klubovně CENAP. Informace a přihlášky na tel. 543 331 470 nebo 543 254 891.

Také pořádáme **Cvičení v CENAP pro nejmenší**. Jsou to: **Poupátka** – motivační cvičení pro úplně nejmenší miminka od 3 měsíců do půl roku po narození. Každé úterý od 11 do 12 hodin v tělocvičně CENAP. Je nutné objednat se předem, tel. 543 331 470.

• **Žízalky** – veselé pohybové hry s písničkami, říkadly pro miminka ve věku od šesti měsíců do jednoho roku. Každé pondělí od 11 do 12 hodin v tělocvičně CENAP. Je nutné objednat se předem, tel. 543 331 470. • **Broučci** – veselé cvičení s písničkami a říkadly pro děti od jednoho roku do čtyř let. Každé úterý a pátek od 9.15 do 10.15 hodin, ve čtvrtek od 16.30 do 17.30 hodin v tělocvičně CENAP. Je nutné se objednat předem. Informace a přihlášky na tel. 543 254 891.

Matice svatokopecská pořádá v **neděli 11. ledna 2009 v 16.15 hodin v bazilice na Svatém Kopečku u Olomouce Tříkrálový koncert**. Vystupující Komorní orchestr Sinfonia Olomouc předvede skladby z díla J. S. Bacha, W. A. Mozarta, A. Vivaldiho a dalších klasiků vážné hudby. Předprodej vstupenek v knihkupectví Matice cyrilometodějské, Dolní nám. 24, Olomouc – jinak před zahájením koncertu na místě.

IZRAEL – za neskutečnou cenu – letecky z Prahy – kvalitní hotel s polopenzí – **22. 1. – 29. 1.** – 9 990 Kč!!! a **29. 1. – 5. 2.** – 10 990 Kč!!! + poplatky. • **IZRAEL – SINAJ – JORDÁNSKO** – biblický okruh + Mojžíšova hora + skalní město Petra – **24. 2. – 6. 3.** – 19 990 Kč. • **IZRAEL** – Velikonoce ve Svaté zemi – **7. 4. – 14. 4.** – 14 490 Kč.

Fatima, Lurdy, La Saletta, Montserrat, Garabandal, Santiago de C. aj. – **18. 5. – 30. 5.** – 10 990 Kč. • **Přihlášky a informace:** Jirí Chválek – CK AVETOUR, Novoměstská 205, 518 01 Dobruška, tel. 494 623 929, fax 494 377 654, mobil: 602 441 670, e-mail: info@avetour.cz, internet: www.avetour.cz.

EDITORIAL – dokončení ze str. 13

Maria je s naším pravým životem v Bohu spojena stejně bytostně, jako je naše přirozená matka spojena s naším pozemským životem. Záleží na nás, nakolik tyto skutečnosti bereme opravdu vážně, opravdově a důsledně.

A to je také základ našeho novoročního přání všem našim čtenářům a jejich drahým. Aby Vám Duch Svatý skrze svou snoubenku Pannu Marii dopomohl k hluboké **opravdovosti** Vašeho duchovního života. Abyste v sobě nenosili poklad a nebyli obklopeni poklady, o kterých nevíte nebo na které nemyslíte. A druhé přání je přání **bezmezných důvěry** v nebeského Otce a jeho svatou vůli. I kdybychom měli jít údolím stínu smrti, nezalekne se, vždyť On je s námi.

Důvěřujme v Pána, který přemohl svět. Jsme mu dražší než všichni vrabci.

-lš-

Liturgická čtení

Neděle 4. 1. – 2. neděle po Narození Páně

1. čt.: Sir 24,1–4.12–16

Ž 147,12–13.14–15.19–20

Odp.: Jan 1,14 (*Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi.*)

Nebo: *Aleluja.*)

2. čt.: Ef 1,3–6.15–18

Ev.: Jan 1,1–18

Slovo na den: Všechno povstalo skrze ně.

Pondělí 5. 1. – ferie

1. čt.: 1 Jan 3,11–21

Ž 100(99),1–2.3.4.5

Odp.: 1 (*Plešejte Hospodinu, všechny země!*)

Ev.: Jan 1,43–51

Slovo na den: Rozhodl se, že půjde do Galileje.

Úterý 6. 1. – slavnost Zjevení Páně

1. čt.: Iz 60,1–6

Ž 72(71),1–2.7–8.10–11.12–13

Odp.: srov. 11 (*Budou se ti, Hospodine, klanět všechny národy země.*)

2. čt.: Ef 3,2–3a.5–6

Ev.: Mt 2,1–12

Slovo na den: Zaradovali se nevýslovnou radostí.

Středa 7. 1. – nez. pam.

sv. Rajmunda z Penafortu

1. čt.: 1 Jan 3,22–4,6

Ž 2,7b–8.10–11

Odp.: 8a (*Dám ti v majetek národy.*)

Ev.: Mt 4,12–17.23–25

Slovo na den: Sídlii ve stínu smrti.

Čtvrtek 8. 1. – ferie

1. čt.: 1 Jan 4,7–10

Ž 72(71),1–2.3–4ab.7–8

Odp.: srov. 11 (*Pane, budou se ti klanět všechny národy země.*)

Ev.: Mk 6,34–44

Slovo na den: Vy jim dejte jíst!

Pátek 9. 1. – ferie

1. čt.: 1 Jan 4,11–18

Ž 72(71),1–2.10.12–13

Odp.: srov. 11 (*Pane, budou se ti klanět všechny národy země.*)

Ev.: Mk 6,45–52

Slovo na den: Vstoupil k nim na loď a vítr přestal.

Sobota 10. 1. – ferie

1. čt.: 1 Jan 4,19–5,4

Ž 72(71),1–2.14+15bc.17

Odp.: srov. 11 (*Pane, budou se ti klanět všechny národy země.*)

Ev.: Lk 4,14–22a

Slovo na den: V síle Ducha do Galileje.

BREVIÁŘ PRO LAIKY

3. – 10. LEDNA 2009

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 4. 1.		PO 5. 1.		ÚT 6. 1.		ST 7. 1.		ČT 8. 1.		PÁ 9. 1.		SO 10. 1.			
Antifona	154	167	154	167	226	248	226	248	226	248	226	248	226	248		
Žalm	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881		
Ranní chvilky:																
Hymnus	154	167	154	167	226	248	226	248	226	248	226	248	226	248		
Antifony	201	220	935	1046	233	255	965	1079	981	1097	998	1115	1014	1132		
Žalmy	921	1030	936	1046	813	914	965	1079	981	1097	998	1115	1014	1132		
Krátké čtení a zpěv	201	220	215	236	233	255	241	264	244	268	247	272	251	276		
Antifona k Zach. kantiku	202	220	215	236	233	256	241	264	245	268	248	272	251	276		
Prosby	202	221	215	236	233	256	241	265	245	269	248	272	251	276		
Závěrečná modlitba	202	221	216	237	234	257	1277	1416	245	269	248	273	252	277		
Modlitba během dne:																
Hymnus	155	168	155	168	227	249	227	249	227	249	227	249	227	249		
Antifony	156	169	156	169	228	250	228	250	228	250	228	250	228	250		
Žalmy	926	1036	940	1052	235	257	971	1085	987	1103	1004	1121	1019	1138		
Krátké čtení	203	221	216	237	237	259	242	266	245	269	249	273	252	277		
Závěrečná modlitba	202	221	216	237	234	257	242	265	245	269	248	273	252	277		
Nešpory:																
SO 3. 1.																
Hymnus	153	166	153	166	229	251	225	247	225	247	225	247	261	288		
Antifony	200	218	203	222	230	252	238	260	976	1091	992	1109	1009	1126	260	286
Žalmy	916	1025	930	1040	230	252	238	261	976	1091	992	1109	1009	1126	230	252
Kr. čtení a zpěv	200	219	204	223	231	254	239	262	243	267	246	271	250	274	260	287
Ant. ke kant. P. M.	200	219	204	223	232	254	240	263	243	267	247	271	250	275	260	287
Prosby	201	219	204	223	232	254	240	263	243	267	247	271	250	275	261	287
Záv. modlitba	202	221	202	221	234	257	234	257	1277	1416	245	269	248	273	263	291
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1238	1374	1242	1379	1254	1391	1257	1395	1260	1398	1238	1374

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu

10. 1. • 24. 1. • 31. 1. • 14. 2. • 28. 2. • 14. 3. • 28. 3. a 18. 4. 2009 v době od 7.30 do 12 hodin.

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

ŘÍMSKÝ PONTIFIKÁL

České jednosvazkové vydání Římského pontifikálu, nově uspořádaného podle ustanovení Druhého vatikánského koncilu, vydaného papežem Pavlem VI. a upraveného péčí papeže Jana Pavla II. Vyšlo s církevním schválením.

Karmelitánské nakladatelství ve spolupráci s komisí ČBK pro liturgii • Váz., 170x246 mm, 696 stran, 550 Kč

MISÁL NA NEDĚLE A VÝZNAČNÉ DNY LITURGICKÉHO ROKU

Kapesní české vydání Římského misálu pro lid. Vyšlo s církevním schválením.

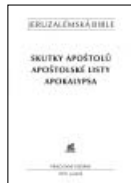
Karmelitánské nakladatelství ve spolupráci s komisí ČBK pro liturgii • Váz., 124x168 mm, 838 stran, 300 Kč

JERUZALÉMSKÁ BIBLE - XVII. SVAZEK

Skutky apoštolů • Apoštolské listy • Apokalypsa

Poslední svazek, který uzavírá pracovní vydání Jeruzalémské bible. Vyšlo s církevním schválením.

Krystal OP, s. r. o. • Pracovní vydání Brož., A4, 280 stran, 250 Kč

ČESKO-ANGLICKÝ NOVÝ ZÁKON

Kapesní vydání dvou překladů Nového zákona - Českého ekumenického překladu a New International Version.

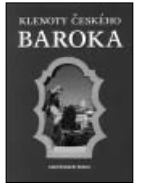
Česká biblická společnost • Váz., 110x165 mm, 800 stran, 299 Kč

KLENOTY ČESKÉHO BAROKA

Jiří Šír - Kamila Šírová Motyčková

Výpravná publikace, která mapuje nejkrásnější barokní perly naší země. Kniha je členěna do kapitol podle jednotlivých krajů, nechybí úvod o barokní době a přehledný rejstřík památek.

Kartografie PRAHA, a. s. • Křídový papír, váz., přebal, 218x304 mm, 224 stran, 549 Kč

HOŘÍCÍ DÍTĚ A JINÉ BÁSNĚ

Robert Southwell SJ • Výběr uspořádal

a přeložil Josef Hrdlička

Překlad básní anglického jezuita sv. Roberta Southwella, jehož krásné slovo vysoce cenil i Shakespeare. K výboru jsou připojeny také studie o autorovi. Básně doprovázejí mozaiky Marka Rupnika.

Refugium Velehrad-Roma, s. r. o. • Křídový papír, váz., přebal, 186x186 mm, 96 stran, 185 Kč

Informace o předplatném týdeníku Světlo na rok 2009 jsme uveřejnili v čísle 42/2008.

Objednávky knih - tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803

Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz

Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

772 00 Olomouc 2
147/2002
P.P.

D + 1

Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1